

Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!

LEDEN

1999

OBSAH

Jubilejní ohlédnutí	1
Plnost času	3
Integrita osobnosti	5
Abeceda ALFA kurzů	8
Je Bůh sentimentální?	9
Až přijde	12
Je Bůh všemohoucí?	12
Existují zázraky?	13
Varování	20
Z mého života	21
Služba oddanosti	22
Genetika	23
Kniha století	25
Manželek	26
Čeho se odříkat?	30
Kult uctívачů ďábla	30
Profil velekněze	34
Okultismus	35
Boží přítomnost	36
Nový věk	36
Píseň	37
Izrael	38
Memorandum	39
Mezi Auky	39
Trendy	41
Nezahazujte ideály	42
Nové poukázky	43

JUBILEJNÍ OHLÉDNUTÍ

Uplynulé desetiletí je plné nejrůznějších pocitů a vzpomínek. Kdo by si uměl představit, co způsobí první padesátka xeroxových kopií textů odvysílaných pořadů ve formě "časopisu" "Zápas o duši"? Ručně adresované obálky byly rozepisovány z nejrůznějších míst světa - podle toho, kam právě odlétali naši přátelé, aby si našly cestu k posluchačům krátkovlnného vysílání prostřednictvím **TWR z Monte Carla**. Zájem o rozhlasové pořady **Pavla z Jarkarty** a události roku 1989 rozhodly o našem dalším osudu.

V lednu 1990 jsme odešli z Indonésie a opustili světské zaměstnání, abychom nastoupili do **Misijní služby HCJB WORLD RADIA v Ekvádoru**. Nic podobného jsme si před rokem 1989 nedovedli ani představit. Postupně rostla rodina čtenářů a čím více posluchačů jsme poznávali prostřednictvím dopisů, o to více jsme toužili po živém kontaktu s lidmi a křesťanské práci v tehdejší Československu. V této době jsme se seznámili s **rodinou Vičkovou** ve Velké Bíteši. Ti v naší nepřítomnosti udělali pro časopis nesmírný kus práce.

Po ročním pobytu v Ekvádoru a deseti měsících v Arizoně jsme se po dvaadvaceti letech života na nejrůznějších místech světa usadili na dva a půl roku v **Luhačovicích**. Velmi brzy jsme **obnovili spolupráci s brněnskou redakcí TWR**. Také jsme navázali spolupráci s **BTM - Brněnskou tiskovou misí**. Jak jen to bylo možné, zajížděli jsme i na Slovensko. Tam se stali našimi nejbližšími spolupracovníky **manžele Zavillovi**. Ještě před rozpadem republiky Zavillovi začali, díky dokonalé-

2 ZÁPAS O DUŠI

mu překladu **Dáši Kukučkové**, vydávat časopis Zápas o dušu slovensky. Během pobytu v Luhačovicích se nám podařilo vydat další dvě knihy.

V lednu 1995 jsme se přestěhovali do Řičan. K pravidelnému vysílání na TWR přibýlo Plzeňské vysílání "**Na křesťanské vlně**" nejdříve ve spolupráci s **Václavem Prokopcem** a později s **brněnskou redakcí TWR**. Krátce nato přibyla pravidelná spolupráce s **Rádiem PROGLAS**.

Po roce práce v Řičanech se nápor práce zdál neúnosný. V nejtěžší chvíli nám Pán Bůh doslovně seslal **sponzora a Jindru Suchomelovou**. Ta převzala celou administrativu a korespondenci se čtenáři a posluchači. Korektury pro nás připravuje **Věra Mrkosová**.

Touto cestou chceme vyjádřit naše poděkování všem jmenovaným i nejménovaným autorům, sponzorům a všem, kdo nám pomáhají vytvářet současnou podobu časopisu, který se stal **tribunou křesťanského myšlení a hledisek**. Těší nás, že máme možnost spolupráce s autory různých denominací. Je pravda, že redakce vždy bezvýhradně nesouhlasí s autory, ale rádi vyzýváme sami sebe i čtenáře k zamyšlení, zkoumání a hodnocení vlastních postojů k jiným myšlenkám a směrům v církvi i ve společnosti.

Občas se stane, že čtenář reaguje na některé články v rozčilení a časopis odhlásí. Pokud takovou "provokaci" najdete, je třeba přečíst si větu, odstavec a celý článek třeba i několikrát. Nevytrhujme myšlenky ze souvislosti? V žádném případě si neděláme patent na rozum, výklad ani vedoucí pozici. Naším přáním je po pravdě informovat, v lásce povzbuzovat a upozorňovat na líbivé, ale přitom pochybné učení, nebo na scestí zavádějící trendy. Dnes již nežijeme pod "ochranou" cenzury a různých tajemníků, ale máme osobní odpovědnost za jednotlivé postoje a učení. Kdykoliv nás něco překvapí nebo vyvede z míry, je třeba se zamyslet, modlit se a prosit o moudrost. Někdy

jsem obviňováni, že zanášíme novoty do zdejšího křesťanského prostředí. Na adresu misijních aktivit u nás často slyšíme " už máme dost té amerikanizace". Nezapomínejme, že křesťanství jde až na samý konec světa a naši křesťané se setkají a budou setkávat s lidmi jiných tradic, kultur a civilizací, konec konců i v nebi.

Za léta života v nejrůznějších zemích plných etnické pestrosti jsme byli vystaveni různým postojům, které v mnohém náš život obohatily. Nezapomínejme, že Boží děti jsou roztroušeny po celém světě, ve všech národech a jazykových skupinách. Všechny nás spojuje láska k jedinému Bohu Stvořiteli a všichni máme jednoho Pána a tím je Pán Ježíš Kristus. Skutečností je, že většina našich spoluobčanů má téměř nulové znalosti o Bohu. Negativní zkušenosti s křesťanským pokrytectvím a desetiletí pěstování ideologický odpor vůči církvi zanechává mezi občany spíše nepřátelský a skeptický postoj.

Nezapomínejme, že i náš pravděpodobný vstup do Evropy jistě přinese mnoho změn a bude vyžadovat nejen změnu myšlení, ale i celou řadu nových společenských přehodnocení. Pomalu si zvykáme na obrovský příliv nových informací a zkušeností, proto je důležité, aby křesťané stáli na pevných teologických základech a nebyli zmítáni kdekýmž závanem větru. Snažíme se upozornit na nové trendy a nezapomínejme, že to, co se na Západě vyvíjelo dlouhá léta, přichází k nám někdy jako lavina a může způsobit velké škody ve společnosti i v církvi.

Proto se modlíme, abychom mohli z Boží milosti být trpělivými nositeli EVANGELIA a Dobré noviny, která je v něm skryta.

Co připravujeme do nového desetiletí, vlastně tisíciletí? Zápas o duši bude i v příštím roce vycházet jako čtvrtletník. Vloni jsme provedli preventivní finanční opatření, abychom nikomu nedlužili nic než **lásku**. Letošní finanční situace byla díky Bohu stabilní a tak

doufáme, že i další snažení bude požehnáno. Právě jsme se dozvěděli, že cena jednoho výtisku se zvyšuje o další korunu. Zda se zvýší i poštovné, uvidíme.

Máme připraveno mnoho zajímavých témat, plánů i nápadů. Uvažujeme o rozšíření elektronické verze a tak se těšíme, že společně s vámi bude příští desetiletí Zápasu o duši stejně požehnáno, jako doposud.

Zápas o duši je na Internetu: V září bylo staženo 3.023 stránek, v říjnu 2.761, v listopadu za prvních deset dnů 1.172. Co si můžeme víc přát?

Po Novém roce se stěhujeme (už po desáté) do Prahy a máme velké plány. Po přestěhování bychom měli odjet asi na 4 měsíce do USA - abychom se po šesti a půl letech setkali se sbory a jednotlivci, kteří se na práci v České republice a na Slovensku podílejí. V únoru 1999 se sjedou do Colorado Springs vedoucí pracovníci z různých míst světa, aby se zúčastnili mezinárodní konference HCJB. Tam bychom měli rozhodnout o našem napojení na **internetové vysílání HCJB**. Křesťanské pořady, které jsou odvysílány na krátkých a středních vlnách, a na VKV, budou dostupné česky hovořícím zájemcům na celém světě, tedy i u nás. Mnoho set pořadů bude dostupných nejen ve zvukové podobě, ale i v psané formě. Je to pro nás obrovský úkol a věříme, že se nám podaří získat nové spolupracovníky, sponzory a finanční prostředky, aby se toto dílo uskutečnilo. Děkujeme za vaše modlitby. Pokud vás tato myšlenka zaujala a máte tisíce nápadů, chuť zapojit se, modlit se a stát se pilířem, napište nám. Vše závisí na finančních možnostech a získání kvalifikovaných spolupracovníků. Máme zájem i o kvalifikované "civilikáře" nebo studenty na prázdninovou praxi.

Posluchači **HLASU AND** mají možnost získat kalendář a během roku šest krásných pohlednic - QSL, pokud zašlou hlášení o příjmu. Pořady Pavla Steigera jsou zařazeny. **Vysílací frek-**

vence najdete na zadní straně časopisu, a pozor - mění se zimní a letní čas.

Audio-kazety: rádi bychom poskytli posluchačům nahrávky některých sérií pořadů. Zatím jsme pro potřeby několika misijních organizací připravili téma **O svrchovanosti Boha**. Máte-li o kazetu zájem, napište nám. Jistě i vám může posloužit jako evangelizační pomůcka. S postupem našeho internetovského vysílání bude narůstat i naše digitální audioknihovna. Ta umožní rychlé kopírování i na kazetky.

Upozornění: prosíme čtenáře, aby se nesnažili čtvrtletní čtení zhltnout na posezení. Rozdělte si stravu na jednotlivé chody a vychutnejte každý z nich. Příliš velká porce může způsobit zažívací potíže.

- Vaše redakce -

PLNOST ČASU

- ◆ *Když však přišla plnost času, poslal Bůh svého Syna, zrozeného z ženy (Gal. 4,4)*

Ježíš Kristus se narodil v pravý čas, jenž apoštol Pavel nazývá plností času. Byla to plnost času z politického hlediska. Padesát roků před tím, než se narodil Kristus, bylo Římské impérium vnitřně rozloženo několika po sobě následujícími občanskými válkami: nejprve to byla válka mezi Juliem Césarem a Pompeiem v letech 49 - 48 před Kristem (př.K), potom následovala vražda Caesara v roce 44 př.K a vojna mezi Caesarovou stranou vedenou Octavianem (Caesar Augustus) a Markem Antoniem se stranou senátu vedenou Brutem a Cassiem v letech 32-31 př.K. Následující roky přinesly do oblasti Středomoří politickou stabilitu, jaká nebyla nikdy předtím. Byl ustanoven Pax Romana - pokoj Říma.

Římané věděli, že musí zabezpečit plynulý a rychlý pohyb vojsk na obranu rozšířených hranic impéria, i na potlačení rebelů. Vybudovali síť cest v západní a jižní Evropě, v severní Africe

4 ZÁPAS O DUŠI

a na Středním Východě. Jako důsledek politické stability a dobré komunikace následoval ekonomický rozmach. Obchod na souši vzkvétal jako nikdy předtím.

Byly to právě římské lodě, na nichž apoštolové a ostatní křesťané přinesli evangelium do celého impéria. Ještě dnes nás udivuje, že se cestovatel mohl pohybovat z Egypta do Sýrie nebo k Atlantickému pobřeží západní Evropy aniž by musel překročit jedinou hranici. Nepotřeboval pas, víza a dokonce si nemusel ani směnit peníze.

Rozšíření křesťanského poselství v období předcházejících generací by trvalo celá staletí. Bůh si však připravil cestu pro rychlé šíření evangelia.

V roce 66 se Židé postavili proti římské nadvládě a zneužívání moci. Legie vtáhly do Judee a v roce 70 po Kristu byl Jeruzalém tragicky zničen. Jestliže by se Ježíš narodil o 40 let později, bylo by už pozdě, protože než by začal svoji službu, krajina by se nacházela v anarchii a rebelii vedoucí ke zničení svatého města. Mnohé z událostí, které se udály po dobu Jeho služby, by se nemohly uskutečnit. Ježíš se však narodil v pravém, určeném čase, protože když přišel zmatek do Judee, evangelium už bylo rozšířeno po celém impériu a církev už nezávisela jen na Jeruzalému jako na svém centru.

Byla to plnost času i ve smyslu jiných aspektů. Ve čtvrtém století před Kristem dobyvatel Alexandr Veliký rozšířil po celém Středním Východě řecký jazyk. Ve své klasické podobě vynikajícím způsobem vyhovoval k vyjadřování myšlenek. Řecko bylo proslaveno svými filozofy, básníky, dramatiky a řečníky. Pozdější forma jazyka - koiné - se stala všeobecným obchodním jazykem používaným na trzích a jazykem Nové smlouvy. Na konci prvního století po Kristu si římský satirik Juvenalis stěžoval na velmi frekventované používání řečtiny v Římě. Představte si, kolik jazyků by bylo dnes potřebných na kázání evan-

gelia od Sýrie přes Turecko, Řecko, Itálii a všechny země mezi nimi. Avšak Pavel a ostatní křesťanští zvěstovatelé mohli používat řečtinu téměř všude. Jestliže jim náhodou někteří místní obyvatelé nerozuměli, nikdy neměli problém najít překladatele. Pro šíření evangelia to byla plnost času.

Stejně tak v oblasti náboženství byla situace, kterou je možno nazvat plností času. Víra ve staré pohanské bohy Řecka a Říma byla na ústupu. Císařský kult byl jen politickým nástrojem, který se nedotýkal duše člověka. Jednotliví filozofové si vzájemně protřečlili. Vzhledem k této situaci byli mnozí připraveni naslouchat poselství evangelia.

Židé (alespoň někteří z nich) měli poznání jednoho pravého Boha, Stvořitele vesmíru. Měli Písmo, které zahrnovalo mravní odkaz deseti přikázání a záznamy prorocství, které předpovídaly příchod Mesiáše. Věděli o spravedlivém Bohu, o hříchu a o potřebě smíření.

Nesmíme také zapomenout, že sám Ježíš byl svým vychováním a po své matce Marii, Žid. Stejně tak vedení první církve, o němž se píše ve Skutcích svatých apoštolů, bylo úplně židovské. Kdyby byl Ježíš ukřižován v Římě nebo v Aténách, nebyla by Jeho smrt považována za oběť pro hříchy lidstva; Jeruzalém byl tím pravým městem.

V době, kdy se Ježíš narodil, nežili Židé jen v Judsku. Po celém Římském impériu se běžně vyskytovaly židovské obce (diaspory). Pavel při své misi využíval diaspor jako odrazový můstek. Židé v těchto diasporách, ti, kteří uvěřili v Ježíše jako svého Mesiáše, založili výchozí lokální církve v nichž se stali prvními učiteli a staršími. Tak se náhle otevřela cesta lidem z pohanských národů, aby se někteří z nich mohli obrátit k společnému Mesiáši, Spasiteli Židů i pohanů.

Asi sedm set roků před Kristem prorok Micheáš předpověděl narození Mesiáše:

- ◆ *Ale ty, Betléme Efrata, jsi nejmenší mezi tisíci Judskými, z tebe mi vyjde ten, který má býtí Panovníkem v Izraeli a jehož původ je odpradávná, ode dnů věčných.*
(Micheáš 5,2)

Jak víme z Bible, Marie a Josef se setkali v Nazaretě, městě na severu Izraele. Josef byl tesař, avšak jeho rodokmen vedl k židovským králům. "Rozhodnutí" jednoho vládce v Římě naprosto změnilo život Josefa a Marie. Římský císař Augustus, vydal příkaz, aby byl sečten všechen lid v celém Římském impériu. Každý člověk měl jít do svého domovského města a zapsat svoje jméno u svého vládce. Josefovým domovským městem byl Betlém, ačkoliv žil v Nazaretu. Tak se Josef a Marie museli vydat na cestu k jihu od Nazaretu do Betléma. Nebyla to lehká cesta, zvláště pro mladou ženu v pokročilém stadiu těhotenství. Když přišli do Betléma

- ◆ *naplnily se její dny, aby porodila. A porodila svého prvorozeného syna a zavinula ho do plenek a uložila ho v jeslích, protože neměli místo v hospodě"* (Lukáš 2,6-7).

To, co se zdálo nejméně pravděpodobné, se skutečně stalo. Proroctví bylo naplněno, Ježíš se narodil v Betléme. Načasování bylo dokonalé.

V narození Ježíše Krista můžeme pozorovat Boží svrchovanost. Vždyť On stvořil všechno i věky! Ježíš přišel na svět v ten pravý okamžik, který si Bůh nastrojil; ani dříve, ani později. Tentýž Bůh vládne i v našich životech. Žalmista David říká:

- ◆ *Mé dny jsou v tvých rukách.*
Jistý básník jednou napsal: *Bůh drží klíče ke všemu nepoznanému a já jsem tomu velmi rád. Kdyby tyto klíče byly v ruce někoho jiného, nebo kdyby je světil do rukou mých, byl bych z toho smutný.*

*Poslal Ing. Jozef Hrubý,
Vydala APOŠTOLSKÁ CÍRKEV
na Slovensku*

INTEGRITA OSOBNOSTI

V padesátém prvním žalmu se žalmista ptá:

- ◆ *Hospodine, kdo smí přebývat ve tvém stanu, kdo smí bydlet na tvé svaté hoře?*

Jinými slovy, kdo má právo tě znát, mít s tebou obecenství a uctívat tě? Odpověď nalezneme ve druhém verši:

- ◆ *Ten, kdo žije bezúhonně (neporušeně, celistvě, integrálně), ten, kdo jedná spravedlivě, ten, kdo ze srdce zastává pravdu.*

Srdce člověka žijícího v integritě je v souladu s jeho jednáním.

Pojem integrita pochází z matematického termínu, který označuje celé číslo. Pamatuji si na rozhovor s jedním evangelistou ze Švédska, který mi před mnoha lety řekl, že nejlepším znázorněním integrity je proces výroby chleba. Kdybyste do mísy nasypali všechny ingredience jen tak, dali je do trouby a upekli, ještě z toho nebude chléb, protože jste v postupu vynechali promíchání a vykynutí. Ty způsobí, že se každá složka nejen dotýká všech ostatních, ale je spojena v nový celek. To nám ukazuje, co to je integrita - když se každá část našeho života dotýká všech ostatních, nic není v rozporu ani v protikladu se zbytkem; pravda, které věříme, se stává vzorcem života.

To je velice široká definice, a tudíž okamžitě vzbuzuje otázku, jak mohu všechno sladit dohromady? Zde jsou některé jednoduché zásady, které by vám mohly pomoci.

Zásada první

Mám na paměti, kdo je mým vlastním. Ve skutečnosti nemohu jednat nezávisle, protože Někomu patří, jsem totiž Božím otrokem. Když začnu zapomínat na to, že jsem byl vykoupen drahou krví Beránka bez poskvrnění, když si přestanu uvědomovat tu vysokou cenu, kterou Bůh zaplatil za to, abych mu mohl patřit, tak to má obrovský vliv na mé myšlení a chování. Neexistuje pro mě možnost žít svůj život podle

6 ZÁPAS O DUŠI

sebe. John MacArthur nepatří sám sobě. Nejsem svůj, jsem koupen za vysokou cenu a mám to na paměti. Vždy si musím klást otázku, co chce můj Pán, abych dělal. On je můj vlastník, zaplatil za mě, vykoupil mě, abych se stal Jeho věčným vlastnictvím s tím, že se podřídím Jeho svrchovanosti a budu dělat to, co se mu líbí.

Zásada druhá

Mám na paměti závazek, který jsem uzavřel při svém spasení. V 1. Petrově 1:2 Petr říká, že jsme byli vyvolení podle předzvědění Boha Otce v posvěcení Ducha k poslušnosti Ježíše Krista. Když jste se stali křesťany a když jsem se jím stal já, stalo se to za účelem naší poslušnosti. To je nad slunce jasnější. V momentě našeho spasení do nás nebylo zabudováno nic, co by se dalo popsat jako smlouva. Pán řekl, já ti odpustím tvé hříchy, dám ti věčný život, poskytnu ti všechna požehnání spasení. Vše, co za to chci, je tvá poslušnost. Poslušnost pramení z víry. Když jsem přišel ke Kristu, Bůh mi dal odpuštění, věčný život, nebeskou naději, požehnání, Ducha svatého a požadoval po mně, abych Ho vyznal jako Pána a podřídil se mu. Pokud budu chtít žít v integritě, musím mít na paměti, že při mém spasení byla v mém tehdejší omezeném chápání podstatou mého odevzdání se Kristu poslušnost tj. odevzdal jsem svůj život Kristu. Pokud chci mít integritu, musím mít neustále na mysli, že nemohu jednat nezávisle, musím dělat to, co Bůh chce, protože mu patřím, a za druhé, chci být člověk, který drží své slovo. Složil jsem slib poslušnosti a nechci ho porušovat.

Zásada třetí

Pokládám křesťanský život za vztah člověka s Bohem. Život křesťana podle mě není soubor pravidel, není to náboženství, není to program činnosti: "Každou neděli ráno a večer chodím do sboru. Chodím na nedělní školu a biblickou hodinu. Chodím na všechny tyto akce, takže jsem určitě křesťan!" Pokládám život křesťana za vztah, a tudíž

nevidím hřích jako porušení přesvědčení nebo doktríny ani jako porušení stanovisek církve, ale jako porušení vztahu. David v žalmu 51:6 říká

◆ *Proti tobě samému jsem zhřešil, spáchal jsem, co je zlé ve tvých očích.*

Ano, David zhřešil proti spoustě lidí, ale vyjadřuje bezvýznamnost této skutečnosti proti tomu, že skutečně zhřešil proti Bohu. Davidův úhel pohledu na jeho duchovní život byl ten, že urazil Boha, a to byl hlavní zdroj jeho viny. Musíme si stále plně uvědomovat, že máme s Kristem osobní vztah, abychom viděli každý hřích jako porušení láskyplného vztahu.

Zásada čtvrtá

Vidím svůj život jako součást Božího plánu. Nejsem pouze jeden člověk osamocené bloudící světem. Můj život má velice pevný, specifický a plánovaný účel, který měl v plánu Bůh už na počátku. Znal mě ještě dříve, než jsem se narodil, určil mě k věčnému životu a mé jméno bylo zapsáno v Beránkově knize života už před založením světa. Tak jako byl Jeremjáš povolán do služby už v mateřině lůně, Bůh věděl předtím, než jsem se narodil, co budu v životě dělat. To je království, které se odhaluje. Svrchovaný Bůh vesmíru to tak určil. History is His Story - historie je skutečně jeho příběhem, který se postupně odhaluje, a já do tohoto plánu patřím přesným a významným způsobem. Jedinou možností, jak plně využít potenciál plánu, který Bůh připravil pro můj život, je zajistit, aby můj život byl v souladu s tím, o čem vím, že je Jeho vůle. To je důvod mé existence. Na život v integritě kladu důraz, protože nyní jsem součástí celku, který je mnohem větší než já, a můj život má vznešenou příčinu nepocházející ze mě. Nechci porušovat žádné Boží zásady; chci žít v integritě každým dnem, každou chvíli svého života, protože chci být vším, co Bůh chce a co pro mě připravil. Věřím, že jedině tak naleznu naplnění a uspokojení.

Zásada pátá

Pěstují si zvyky, které mě duchovně upevňují. Vypěstovat si ty špatné nám opravdu nedá skoro žádnou práci. Není to úžasné, jak rychle do našeho života přicházejí, a naopak, jak je těžké vytvořit si dobré, duchovně posilující zvyky? Denně číst Boží slovo a přemýšlet nad ním, denně si udělat čas na modlitbu, pravidelně, věrně a důsledně se účastnit bohoslužeb (a ne čas od času se objevit, když máte možnost zjistit, kdo bude ve sboru vystupovat) a věrně sloužit jsou zvyky, které se snažím dodržovat. Je to nutné. Když jsem začínal svou službu, rozhodl jsem se, že budu věnovat třicet až třicet pět hodin týdně studiu Božího slova, a řekl jsem to tolika lidem, kolika jen bylo možné, abych si vytvořil co nejširší okruh lidí, kteří mě budou udržovat v odpovědnosti. Po šesti nebo sedmi letech jsem si myslel, že si mohu dát malou přestávku, ale nebyla to pravda.

Mnoho lidí se mne ptá, v čem spočívá klíč k plodnému životu a vyučování. Je to kázeň a rutina, které udržují pod kontrolou celý můj život. Můj život se skládá ze systematicky sestavené rutiny. Ve skutečnosti, když se tato rutina poruší, jsem velice nešťastný, protože vím, co potřebuji dělat se svým časem. V jakémkoli daru, v jakémkoli povolání ke službě, v jakékoli oblasti studia Bible, modlitbě, věrnosti v bohoslužbách s Božím lidem, potřebujete pěstovat tento druh skálopevné rutiny, protože nakonec se tato rutina přelije v duchovní sílu.

Zásada šestá

Systematicky si budují své názory. Každý žije mimo základ svých názorů. Pokud věříte, že něco je pravda, má to rozhodující vliv na váš život. Pokud si nejste jisti, co je pravda, nemá vaše přesvědčení nad vámi žádnou moc. Pokud víte, co učí Bible o morálce, etice, rodinném životě, správném postoji k zaměstnání, je to přesvědčení, které má rozhodující vliv. Pokud nevíte, co učí, jste jen jako uvolněná hlavaň,

protože nemáte nad sebou vládu. Člověk žijící v integritě je člověk, který má postaven systém svých názorů. Jak se to dělá? Staví se podle Božího slova. Lidé mi často vytykají, že jsem dogmatický. Ale toto je jediný způsob, který znám, jak žít správně svůj život. Nechci být dogmatický tam, kde to není důležité, ale pokud existuje způsob, jak porozumět některé biblické zásadě, chci jí porozumět, protože tak se dostává můj život pod Boží kontrolu. A jakmile se vytvoří přesvědčení, objevuje se rozhodující vliv na můj život. Někdy se moje tělo vymkne poslušnosti, ale stále funguje vliv přesvědčení. Přeskočil jsem plot, ale vím, že ten plot tam je. Proto je nutné vyučovat věřící biblickým doktrínám. Nestačí jim říkat fráze, utěšovat jejich trápení, poplácat je po zádech, aby se cítili šťastně. Je nutné vyučovat doktríny, zásady Písma, aby podle nich mohli věřící uzpůsobit svůj život a odolat nástrahám.

Zásada sedmá

Zaměřuji se více na úsilí než na úspěch. Na konferenci vedoucích sborů v San Diegu se mě jeden muž zeptal, jestli je dobré si jako pastor stanovovat cíle.

“Myslíte si, že je dobré si říci, že tento rok chceme pro Krista získat 300 lidí? Tento rok že chceme přidat 200 lidí k našemu sboru? Myslíte si, že je dobré si stanovovat cíle?”

Moje odpověď byla: *“Není to špatné, není to omyl, není to hříšné, je to v pořádku.”*

Pak se zeptal: *“Vy si stanovujete cíle?”*

Řekl jsem: *“Ne, nedávám si žádné cíle. Někteří lidé to dělají a je to v pořádku.”*

Nedávám si žádné cíle ze zřejmého důvodu, protože nevím, jestli Bůh chce přidat 300 lidí. Nedávám si cíle, protože se nesoustřeďuji na výsledek. Nemohu se soustředit na výsledek, protože není v mých silách. Vše, co mám ve svých rukách, je mé nynější úsilí. Neovlivním, kolik lidí přijde do mého sboru. Neovliv-

8 ZÁPAS O DUŠI

ním, kolik jich tu bude za půl roku nebo za pět let. Nic z toho není v mé moci, ale v mé moci je příprava a kvalita mého kázání tuto neděli. Nechci trávit svůj čas velkolepými sny, které jsou úplně mimo mou kontrolu. Nemám ve svých rukách, jak to dopadne. Dokonce ani není v mých silách konečný výsledek, co se týče mých dětí, ale mám v rukách nynější velké úsilí vstřípit jim pravdu.

Vidím křesťany, kteří tráví většinu času zaobíráním se konečným výsledkem, ale chybí jim úsilí. Nakonec se nestane nic dobrého, pokud nyní chybí úsilí! Lidé se mě ptají, na jak dlouho dopředu si připravuji kázání. Na půl roku? Na týden? Na měsíc? Tento týden studuji na tuto neděli. Pouštím se do bezprostředního okamžiku s maximálním úsilím, abych vyzískal to, co budu vydávat tento týden. A příští týden začne všechno nanovo. A potom si sednu a sleduji, jak Bůh tuto službu používá. Nemožu ovlivnit její výsledek, ale mohu ovlivnit své úsilí. Pokud chceš jako křesťan žít v integritě a v celistvosti, nedělej si starosti, jak co dopadne. Nestarej se o výsledek, nestarej se o úspěch, tady a teď se starej o úsilí. Nech Pána Boha, ať se postará o to, jak to dopadne.

Nuže, chceme tedy, aby naše osobnosti měly integritu? Kdo vstupuje do Boží přítomnosti a raduje se z obecnství s Ním? Ten, kdo má integritu. Či služba Ježíši Kristu bude účinná? Toho, kdo má integritu. Člověka, který pospojval rozevláté konce svého života, určil si priority a svým životem to dotvrzuje. To jsou některé praktické zkušenosti, které mě Pán naučil v průběhu let a já opravdu přemýšlím o těchto zkušenostech jako o své životní rutině. Mám je neustále na mysli, protože i já si toto vedení musím neustále připomínat. Doufám, že mohou být užitečné i vám.

- John MacArthur, pastor a učitel -
Přeložila MaS

ABECEDA ALFA KURZŮ

Co je ALFA?

Mezinárodní evangelizační metoda, která se laikovitě šíří světem. Studijní příručka obsahuje patnáct lekcí - studijních přednášek určených pro evangelizaci v malých domácích skupinkách.

Jak jsou lekce rozděleny?

1. Je křesťanství nudné a bezvýznamné?
2. Kdo je Ježíš?
3. Proč Ježíš zemřel?
4. Jak si mohu být jist svou vírou?
5. Proč a jak bych měl číst Bibli?
6. Proč a jak se modlit?
7. Kdo je Duch svatý?
8. Co dělá Duch svatý?
9. Jak mohu být naplněn Duchem svatým?
10. Jak se mohu postavit Zlému?
11. Jak nás Bůh vede?
12. Proč a jak bychom měli hovořit s ostatními?
13. Uzdravuje Bůh i dnes?
14. A co církev?
15. Jak mohu prožít zbytek života naplno?

ALFA kurzy jsou představovány jako evangelizační metoda a jako taková by měla být strukturována. Setkání probíhá v neformální a uvolněné atmosféře přátelské diskuse, svědectví, osobních zkušeností, vyprávění a společného pohoštění.

První lekce uvedená na našem seznamu bývá v anglických příručkách lekcí závěrečnou. Následující dvě lekce se týkají osoby Ježíše Krista. Další tři lekce - Jak si mohu být jist svou vírou?, Proč a jak bych měl číst Bibli? a Proč a jak se modlit? - jsou podle svého obsahu spíše určeny věřícím, než těm, kteří mají být osloveni poselstvím evangelia a spásy. Další čtyři setkání, týkající se otázek Kdo je Duch svatý?, Co dělá Duch svatý?, Jak mohu být naplněn Duchem svatým? a Uzdravuje Bůh i dnes?, jsou uváděna z pohledu charismatického hnutí.

JE BŮH SENTIMENTÁLNÍ?

Ano, evangelium je součástí ALFA kurzů, obsahuje základní pravdy o Kristu, o tom, že zemřel za naše hříchy a že jsme ospravedlněni vírou, ale tato pravda není na prvním místě. Klíčovým bodem evangelizace je víkend účastníků, který následuje po třech lekcích o Duchu svatém. Setkání provázejí modlitby za dary Ducha svatého a dar jazyků. Následuje specifický návod, jak mluvit v jazycích, které v Písmu nikde nenajdeme. Mluvení v jazycích je podle autorů kurzu znamením znovuzrození.

Lekce Jak nás Bůh vede? a Proč a jak bychom měli hovořit s ostatními? mohou být pro nevěřící těžko srozumitelné. Vedoucí skupinek mohou jen těžko poznat, zda posluchači plně pochopili, co je to hřích, pokání, obrácení, posvěcování a poslušnost a zda ve skupince pronesená modlitba přijetí - vyznání víry, je vnitřní nebo vnější projev.

Z uvedeného vyplývá, že asi 80 % lekcí (12 z 15) předpokládá, že posluchač není objektem evangelizace, ale spíše je oslovován jako člověk věřící. Během setkávání se účastníci "poučí" prostřednictvím sekulární psychologie nejvíce sami o sobě. Nevyváženost a nedostatek doktrinálního učení může způsobit produkci křesťanských "rychlakvašek", které očekávají od křesťanství naplnění nereálného očekávání řešení životních problémů. Generické evangelium je obecně přijatelné všem, ale prospěšné málokomu. Mějme se na pozor, abychom se nestali nositeli emocionalismu a církevního chaosu. Některé zkušenosti těch, kteří kurzy pořádali nebo jimi prošli, jsou varující. Měli bychom si uvědomit, že prezentace neúplného poselství evangelia a povrchního vyznání víry může později rozšířit řady skeptiků a zklamaných. Takto oslovení lidé se mohou stát živými svědky impotence víry a budou právem takové evangelium zavrhat a křesťanství znevažovat.

- kas -

♦ ...*Bůh je láska.* (1 Jan. 4:8).

Tento verš přináší jedno z nejpodstatnějších tvrzení o Božím charakteru z celé Bible. Jakou útěchu už přineslo nespočetným generacím křesťanů v průběhu staletí. Apoštol Pavel nám říká, že tato láska je pro něj motivací v jeho práci

♦ *Neboť Kristova láska nás váže...*

(2 Kor. 5:14),

ovlivňuje jeho postoj k duchovním věcem a zvláště ke zvěstování evangelia. Ale láska není sentiment. Je smutné, že při mnohých dnešních evangelizačních akcích i při uvažování o evangelizaci dnes převažuje právě sentimentálnost, což je problém, který, jak uvidíme, má vliv na způsob zvěstování evangelia.

Sentimentální myšlení a jednání

Sentimentálnost je nezodpovědná láska. Je ochotna dávat a být laskavá, když by měla být silná a pevná. Rodiče tento problém poznají při výchově dětí. Jak nám říká kniha Přísloví:

♦ *Kdo šetří hůl, nenávidí svého syna, kdežto kdo jej miluje, trestá ho včas.* (Př. 13:24)

To je sentimentální lásce cizí. Její motto zní: "*Láska, ne trest.*"

Ba co ještě hůře, sentimentální láska se často nejsilněji zaměřuje na objekt, který bychom měli milovat nejméně - na nás samotné. Padlý člověk je fascinován sám sebou, svým životem, tím, co mu v životě vyšlo či nevyšlo. Díky svému narcismu nenávidíme "hůl" a dáváme přednost jemnějšímu zacházení. A také požadujeme, aby náš život dospěl ke šťastnému konci bez toho, aniž bychom uronili slzu.

Bůh, nebo sentimentální stařík?

Dnešní kázání často vzbuzují sentimentálnost v pohledu na Boha i na lidi. V knize Questions of Life (Otázky života), která se v mnoha sborech stala vzorem pro evangelizaci a tvoří základ populárního ALFA kurzu, nám Nicky Gumbel říká:

10 ZÁPAS O DUŠI

“Bůh velice miluje každého z nás a touží s námi mít vztah, tak jako otec touží mít vztah se všemi svými dětmi. Ježíš nejenže zemřel za všechny, On také zemřel za tebe i za mě. Je to velice osobní věc.” (Gumbel, 1993, str. 53)

To je vážný podnět k zamyšlení. Když necháme stranou otázku, co bylo myšleno větou *“Ježíš zemřel za všechny”*, při uvažování o Boží lásce jsme alespoň na pevné půdě. Jan 3:16 nám říká, že Bůh *“tak miloval svět”*. Podobností o marnotratném synovi nám připomíná lásku, která je v Božím srdci (Lk 15:11-32). Ale je to skutečně tak jednoduché, jako ve výše uvedené citaci? Můžeme takové věci říkat lidem, kteří hledají Boha?

Chybí zde *“hůl”*. V oné knize se mluví o hříchu, o poskvrnění hříchem a o jeho moci (Gumbel, 1993, 44-47). Hovoří se o Kristově zástupné smrti na kříži (Gumbel, 1993, 47-49). Ale to vše ve velice jemných výrazech. Žádná mocná trestající *“hůl”* dolehnouví na naše duše. Žádný popis dopadu zákona. Žádné vyobrazení toho, jak odporní jsme svatému Bohu. O takových věcech se pojednává způsobem, který vzbuzuje co nejmenší pohoršení. A rychle se přechází k Bohu, který *“nás miluje”* a dokonce *“po nás touží”*. Bolest se nás téměř nedotkne. Výzvy k pokání se objevují ve chvíli, kdy jsme *“pod umrtvením”*, a zase bleskurychle odezní.

Zkrátka, dozvídáme se o Boží lásce dříve, než do hloubky odhalíme, jak velká vzdálenost nás od Něj dělí. Bůh je od nás hříšníků vzdálen; není to tak, že by po nás sentimentálně toužil a prahnul po tom, aby dal do pořádku naše malé životky. Naše hříchy jsou pro Něj doslova odporne a hodné hněvu. Jeho lásku poznáváme teprve v Jeho ochotě spasit některé z lidí, aby je uchránil konců, které si vinou svých skutků a své přirozenosti zaslouží. Musíme se k Němu utéci a *“být zachráněni z tohoto zvráceného pokolení”* (Sk 2:40).

Nejdříve ovšem musí přijít pokání:

Dříve než zakusíme balzám Boží lásky, musíme být potrestáni holí. Hříšnice z Lukáše

♦ *s pláčem přistoupila zezadu k jeho nohám, začala mu je smáčet slzami a otírat olejem*
(Lukáš 7:38)

Teprve potom uslyšela:

♦ *Jsou ti odpuštěny hříchy*
(Lukáš 7:48)

Marnotratný syn musel nejdříve *“jít do sebe”* a litovat. Nejdříve pocítil svou velkou vzdálenost od otce, a pak poznal jeho lásku. Nejprve musíme být připraveni říci:

♦ *Otče, zhřešil jsem proti nebi i vůči tobě. Nejsem už hoden nazývat se tvým synem* (Lukáš 15:17-18)

Teprve potom dostaneme ujištění o lásce. Výzvy jako ona výše citovaná neodrážejí spravedlivý Boží soud, ale upadají do sentimentality. Z Boha se stává sentimentální stařík, který je pro nás jen *“láska”*, *“láska”* a ještě jednou *“láska”*, a to ještě dříve, než se objeví sebemenší náznak toho, že je naše srdce zlomené vědomím hříchů a vlastní nehodnosti. Toto není biblická evangelizace.

Až k smrti zamilování do sebe sama:

Obraz hříšníka je také prodchnut sentimentalitou. Zvěstování evangelia v 1. kapitole začíná námi - naším životem, našimi bolestmi, zklamáními a naším hledáním smyslu života. Je to náš zmatený, ztracený, nesmyslný malý živůtek, který se nachází v centru dění. Svět kolem nás je ztracený, plný zmatků a temnoty. Dovoluje se nám libovat si v sentimentální fascinaci nad naším životem. Hned poté zjistíme, že Bůh udělal něco, co dá všechno do pořádku, abychom se mohli cítit dobře, že jsme někdo zvláštní a Bůh osobně má o nás zájem. Dokonce i v Aténách, sídle pohanství a objevitelských výprav, dává Pavel do popředí Boha před námi:

♦ *Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm” a “je pánem nebe i země,* (Sk 17:24).

Podle Pavla to jsme my, kdo by měl prosit o místo v Božích velkolepých plánech, než aby se On ucházel o místečko v našem úchvatném životopise. Je to On, kdo vede události tak, jak si přeje, a ne ten, kdo starostlivě dodává našemu fascinujícímu životnímu příběhu šťastný konec. Moderní způsob evangelizace se často zabývá příliš mnoho námi a příliš málo Bohem. Dříve než stačíme ze sebe dostat špatný pocit a vplynout do očekávání Božího hněvu, knižní kurz nás vede k “modlitbě odevzdání” a záchrana je dokonána.

Taková cesta je samozřejmě ohromně přitažlivá a působivá pro generaci lidí žijících až po uši v zklamáních, zničených nadějích a nesplněných slibech. Zvláště přitahuje lidi okolo dvacítky a třicítky, kteří právě zjistili, že život nejde podle jejich představ a plánů. Interrupce, rozvod nebo odchod s partnerem, samota ve třiceti pěti, pocit vyhořelosti z práce. Takové smíření s Bohem s sebou nenese ani známku zoufalství. Láska se rychle přiloží jako hojivý obklad a už nemáme čas říci: Otče,

♦ *...přijmi mne jako jednoho ze svých nádeníků” (Lukáš 15:18).*

Boží bázeň, která je počátkem moudrosti (Př 1:7), se ztrácí z dohledu a mizí v mlhách fascinace námi samotnými.

Závěrečná výzva

Biblická evangelizace není nikdy sentimentální, i když překypuje láskou. Poselstvím lásky je pokání.

♦ *Bůh však promínil lidem dobu, kdy to ještě nemohli pochopit, a nyní zvěstuje všem, ať jsou kdekoli, aby této neznalosti litovali a činili pokání, (Skutky 17:30)*

řiká Pavel do sebe zahleděným pohanům v Atenách. A co svárliví a urážliví Korintané, potácející se ve zmatcích a složitostech svého milostného života, co ti uslyšeli od Pavla? Pavel nám říká:

♦ *Kristus mě totiž neposlal křtít, ale zvěstovat evangelium, ovšem ne moudrostí slov, aby Kristův kříž nepozbyl smyslu. (1. Kor. 1:17)*

Pavlovi velice záleželo na tom, aby při zvěstování evangelia nic nenarušilo jeho význam, dokonce ani křest, aby “kříž nepozbyl smyslu”. V centru pozornosti stojí svatý Bůh, který poslal svého Syna, aby na kříži nesl trest za hřích.

Dobře si všimněte, že se Pavel obával, aby kříž “nepozbyl smyslu”. Měl strach, aby dokonce ani křest nepozměnil smysl tohoto poselství. Co tedy říci k typické výzbroji dnešních evangelizací? Hlasitá hudba linoucí se z reprobeden již hodinu před začátkem, davy lidí pozvaných vykročit na pódium. O těchto věcech není ve Skutcích ani zmínka. Ani tam není nic o příkladech a humorných příhodách ze života člověka zachráněného z krize středního věku nebo jiných problémů lidí, kteří dostali s Bohem “novou šanci”. Žádná svědectví, žádná hudba, žádné výzvy na pódium.

A co fenomén malých skupinek, kdy lidé vděčně přijímají Krista jako poslední chod večere čítající těstoviny a pečivo? Práce s malými skupinami lidí má svůj význam. Pavel měl v Římě návštěvníky, k nimž “od rána do večera hovořil a vydával svědectví o Božím království. Přesvědčoval je o Ježíši důkazy z Mojžíšova zákona i z proroků” (Sk 28:23). Není tu ani stopa po humoru nebo veselosti v projevu, který přichází po večeri. Vše, co souvisí s evangeliem, je vážné a největší důraz je kladen na Boží slávu.

Jaké poučení z toho plyne?

Za prvé, zvěstovatelé evangelia mají před Bohem a lidmi obrovskou zodpovědnost. Ne každý může kázat evangelium. Musí to dělat člověk se srdcem zapáleným láskou především k Bohu a potom k lidem. Ale musí to být láska, která nenabízí méně, než je skutečnost. Žádný osamělý Bůh toužící po kamarádech. Místo toho Bůh slavný, Bůh vznešený svrchovaný a svatý, Bůh vbuzující bázeň, Bůh absolutní. Žádný kříž sentimentální lásky, ale spíše kříž, kde byl smířen Bůh s hříchy svých vyvolených.

12 ZÁPAS O DUŠI

Za druhé, musíme si dávat větší pozor na teologii, kterou hlásáme. Co je míněno Boží láskou? Jak tato láska funguje a můžeme lidi ujišťovat "Ježíš vás miluje", když zvěstuje evangelium? Kazatelé evangelia by neměli zaujímat místo pastorů a ujišťovat o lásce, dokud není důkaz, že tato láska skutečně dosáhla svého cíle ve spasení hříšníka. Potom, a jedině potom, víme jistě, že "Ježíš nás miluje". Ale nikdo není ujištěn do té doby, než přijde opravdové pokání a víra.

Za třetí, jaká je atmosféra při zvěstování evangelia? Emotivní hudba nebo úmyslné vybičovávání emocí pomocí svědectví zaručují problémy. Tyto věci rozdmýchávají lidské emoce a to není biblická evangelizace. Boží láska je to, že Bůh poslal svého Syna. Poselství evangelia a seslání Ducha tyto věci dosvědčují. Není třeba podporovat rozhodnutí hudbou či dramatickými výzvami k výtupu na pódium.

A nakonec, ke zvěstování evangelia jsme mocně puzeni. Tímto prostředkem budou spaseny lidské duše. Pro přípravu kázání je nutná velká péče, ale největší sláva patří Bohu, že si ke spáse bezmocného a bídneho hříšníka zvolil právě tuto chvíli. Boží Duch spíše požehná, pokud atmosféra evangelizace nebude ubírat moc kříži. Ale pravděpodobně se z těchto shromáždění vytratí, pokud na tyto věci nebudeme dbát.

- Chris Hand -

Reference: *Zvláštní odkaz na kurz Alfa Gumbell, Nicky - Questions of Life, Kingsway, Eastbourne, 1993*
Chris Hand, CRN Journal, 1/9

AŽ PŘIJDE

♦ *Až přijde, usvědčí svět z hříchu...*
(Jan 16,8 NS).

Jen málokdo z nás ví, co znamená být usvědčen z hříchu. Známe ten pocit znepokojení, které pocítíme, když uděláme něco špatného. Usvědčí-li nás však z hříchu Duch svatý, zapomeneme

na všechno ostatní a uvědomujeme si jen jedině - "Proti tobě samému jsem zhřešil..." (Žalm 51,6). Když je člověk takto usvědčen z hříchu, cítí každou částkou svého vědomí, že by mu Bůh neměl odpustit. Kdyby mu Bůh odpustil, měl by takový člověk větší smysl pro spravedlnost než Bůh. Bůh odpouští, avšak jen za cenu srdce zlomeného zármutkem nad smrtí Pána Ježíše Krista. To, že Bůh odpouští, je velký zázrak Boží milosti, a je to jedině smrt Ježíše Krista, která umožňuje Boží přirozenosti, aby odpustila a zůstala přitom věrna sama sobě. **Ríci, že Bůh nám odpouští, protože je láska, je povrchní nesmysl.** Když jsme byli jednou usvědčeni z hříchu, už to nikdy znovu neřekneme. Boží láska znamená Golgotu - nic menšího! Boží láska je zjevena na kříži, a nikde jinde. Bůh mi může odpustit jedině pro Kristův kříž. Nic jiného by nemohlo uspokojit Boží svědomí.

Odpuštění neznamená jen to, že jsem zachráněn před peklem a připraven na nebe (nikdo by odpuštění na této rovině nemohl přijmout). Odpuštění znamená, že je mi odpuštěno pro vstup do nově stvořeného vztahu, který mě ztotožňuje s Bohem v Kristu. Zázrakem vykoupení je, že Bůh mě, nesvatého člověka, proměňuje tak, abych vyhověl Jeho měřítku - měřítku svatého Boha. Dělá to tak, že do mě vkládá novou přirozenost, přirozenost Ježíše Krista.

- Oswald Chambers -

JE BŮH VŠEMOHOUČÍ?

Na tuto otázku odpoví většina křesťanů: "Ano, samozřejmě." Avšak o možnosti všemohoucnosti panuje řada pochybností. Jednou z nich je následující chyták: "Když je Bůh všemohoucí, je tedy tak mocný, že se může stát bezmocným?"

Zajisté. On to dokonce již učinil, když se narodil jako bezmocné dítě, stal se člověkem, který prošel tímto

světem jako nejpohrdanější z lidí, neměl kde hlavy složit, až ji nakonec sklonil na kříži.

Co to znamená?

Inu to, že Bůh tak miloval svět, i tebe, že smířil sám se sebou celý svět, lidi všech dob, národů, ras, jazyků i kultur a dokončil toto smíření svým zmrtvýchvstáním a nyní se k nám přibližuje i v lidech ubohých, hladových a bezmocných a je přitom Pánem nebe i země.

- Karel Čapek -

EXISTUJÍ ZÁZRAKY?

2. část

◆ *Neboť vyvstanou lžimesiášové a lžiproroci a budou předvádět veliká znamení a zázraky, že by svedli i vyvolené, kdyby to bylo možné. (Mt 24,24)*

Dnes zázraky chápe skoro každý tak trochu po svém. Pro někoho je zázrak narození dítěte, pro jiného fakt, že letadlo přeletí oceán. Jak rozeznáme, co je opravdu záračné, co není a o jaký zdroj jde? Je možné definovat zázrak tak, že všechny padělky a neobvyklé jevy vyloučíme z definice?

Největší zkreslení týkající se definice zázraku přichází z panteistického vidění světa hnutí Nový věk. Ti učí, že bůh neexistuje mimo vesmír, a proto všechny jevy ve vesmíru mají přirozenou podstatu. Nadpřirozeného pro panteistu nemůže být nic, protože nad přírodou nic není. Vesmír je bůh a bůh je vesmír, se vším, co se v něm nachází. Ježíš prý v evangeliu Vodnáře říká, že všechny souvislosti mají kořeny v přírodních zákonech. Panteisté se dokonce pokusili zahrnout vyšší fyziku do svého pracovního rámce, aby vysvětlili nadpřirozeno.

Vynikající ruský fyzik Capra napsal knihu Tao fyziky, což je panteistické učení o tom, že hmota je ve svém jádru mystická. Základní jednotka vesmíru není pouze ústřední podstatou mystic-

ké zkušenosti, ale nejdůležitějším objemem moderní fyziky. Tato jednotnost se stává zřetelnější tím více, čím hlouběji pronikáme do subatomárního světa. Vesmírná sounáležitost, ne všemocný Bůh stojící mimo vesmír, je zdrojem všech zázraků panteismu, jež nejsou nadpřirozené, přesto se vymykají našemu normálnímu chápání. Takové jevy nemůžeme z křesťanského pohledu nazývat zázraky!

Christian Science (křesťanská věda) učí, že zázrak je božsky přirozený, ale musí být pochopen lidsky; je to jen fenomén vědy. Místo, aby panteisté prohlásili, že zázraky neexistují, protože vše je jen přirozený zákon, předefinují zázrak na manipulaci přirozeného zákona.

Definice biblického zázraku obsahuje tři základní prvky: moc, div a znamení. Moc zázraků přichází od Boha, který stojí mimo vesmír. Povaha zázraků je, že to jsou divy, které vyvolávají uctivou bázeň v těch, kdo je pozorují a vidí, protože jsou úžasné. Termín znamení nám prozrazuje účel zázraků. Biblické zázraky potvrzují Boží poselství a Božího posla. Teologický rozměr této definice předpokládá, že zázraky nutně vedou k existenci Boha mimo vesmír, který do vesmírného dění zasahuje zvenčí skrze zázraky, nadpřirozené jevy. Z mravního hlediska, zázraky produkují jen konečné dobro, protože Bůh je dobrý. Teologicky, zázraky nejsou určeny k pouhému údivu, ani k tomu, aby vzbuzovaly rozruch. Zázraky mají výlučný účel oslavovat Boha a nasměrovat člověka k Bohu.

Panteistické zázraky tuto biblickou definici nesplňují, protože jejich moc nepochází z nadpřirozena, ale patří do kategorie paranormálních jevů. Panteistický všebůh je vesmír.

Novověký autor, David Spangler, určil zdroj panteistických zázraků, když napsal: *Kristus je stejná síla jako Lucifer, ale pohybující se ve zdánlivě opačném směru. Lucifer vchází, aby vytvořil světlo uvnitř; Kristus vychází, aby toto*

14 ZÁPAS O DUŠI

světlo uvolnil. Podle této definice moc paranormálních jevů panteismu přichází od Lucifera, přestože se nazývá Kristovým jménem, když vychází. Jinými slovy, vchází do nás Satan a vychází Kristus.

Bible ale jasně učí, že Světloňoš, Lucifer - Satan, je nejvyšší stvořená bytost, a Kristus je nestvořený Bůh. Na počátku Bůh stvořil všechno, a bylo to dobré. Jeden z andělů, Lucifer, Světloňoš, byl dokonale krásný, propadl pýše a vzbouřil se proti Bohu. Chtěl se nad Boha vyvýšit a strhl s sebou třetinu andělů. Tyto bytosti jsou dnes známy jako Satan a jeho démoni. Mají neobyčejnou moc a stále ovládají syny neposlusnosti:

♦ *I vy jste byli mrtví pro své viny a hříchy, v nichž jste dříve žili podle běhu tohoto světa, poslušni vládce nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. (Efezským 2:1-2)*

Satan je schopen převlékat se za anděla světla a může se zdát, že stojí na Boží straně. Je to však jen klam nadzemských mocností.

♦ *A není divu, vždyť sám satan se převléká za anděla světla; není tedy nic překvapujícího na tom, že se jeho služebníci převlékají za služebníky spravedlnosti. Jejich konec bude jako jejich skutky! (2. Korintským 11:14)*

Jak tedy rozpoznáme práci Boha od práce Satana a jeho vojska, když jsou převlečení za svítící spravedlnost? Bible nám napovídá, kdo je a kdo není pravdivý prorok. Klíč k rozlišování, od koho moc pochází, spočívá v oddělení zázraků od magie. Zde jsou zásadní rozdíly:

1. **Zázraky** jsou ovládány Bohem; **Magie** je ovládána stvořením.
2. **Zázraky** nejsou na příkaz; **Magie** je dostupná na příkaz.
3. **Zázraky** mají příčinu v nadpřirozené moci, která není z tohoto světa ani vesmíru; **Magie** je zapříčiněna z moci, která je z tohoto stvořeného světa; z moci člověka a démonů.

4. **Zázraky** jsou spojeny pouze s konečným dobrem; **Magie** je spojena pouze s konečným zlem.
5. **Zázraky** jsou spojeny s pravdou; **Magie** s klamem, a je lživá.
6. **Zázraky** přemáhají zlo; **Magie** nemůže přemoci dobro.
7. **Zázraky** utvrzují, že Ježíš je Bůh v těle; **Magie** popírá, že Ježíš je Bůh v těle.
8. **Zázračná** proroctví jsou vždy pravdivá; **Magická** proroctví vždy pravdivá nejsou.
9. **Zázraky** nejsou nikdy spojeny s okultními praktikami; **Magie** je vždy spojena s okultními praktikami.

Jedno z klíčových rozlišení mezi zázraky a magií je používání okultních prostředků a metod. Tyto praktiky vyžadují vyvolávání moci z duchovní říše. V mnohých případech se omezují skutečně na vyvolávání duchů, naslouchání hlasům či automatickému zapisování zpráv, ale přesto v každém, i tom nejnevinějším případě, je zúčastněna démonická moc, ne moc Boží. Podívejme se, jak se na takovéto dění dívá Bible.

1. Čarodějnictví (Deut. 18:10)
2. Hádačství (Deut. 18:10)
3. Věštění (Deut. 18:10)
4. Rozmluva s duchy (Deut. 18:11)
5. Duchovní média (Deut. 18:11)
6. Astrologie (Dt. 4:19; Iza. 47:13-15)
7. Bludaření (falešné učení) (1 Tim. 4:1; 1 John 4:1-2)
8. Nemravnost (Efez. 2:1-3)
9. Sebezbožštění (Gen. 3:5; Iz. 14:15)
10. Lhaní (John 8:44)
11. Modlářství (1 Kor. 10:19-20)
12. Zákonictví a sebebopření (Kol. 2:16-23; 1 Tim. 4:1-3)

Zázraky jsou z Boží vůle ustanovené nadpřirozené intervence do stvoření z venčí, z Království Stvořitele.

Magie je manipulace člověka člověkem za pomoci přirozených nebo paranormálních sil, které pocházejí z království stvoření. Za magií stojí stvořené bytosti, Satan a jeho démoni.

Kouzelníci - Iluzionisté:

Nejčastěji, v "kouzlech" světa nejsou vůbec zamícháni ani démoni ani jiné paranormální síly, ale propracovaná inteligentní technika, obratnost, iluze, pouhý klam a lidská důvěřivost až naivita. Někteří vynikající kouzelníci - iluzionisté, kteří předvádějí dokonalé triky, ví, že veřejnost často lačni více po tajemných paranormálních silách než po dokonalé inscenaci zábavných triků. Proto, někteří iluzionisté dokonalými triky přesvědčují diváky, že to co vidí, není trik, ale paranormální úkaz. Jedna z největších tužeb člověka v tomto padlém hříšném těle totiž je, aby dokázal věrohodně klamat sebe i ostatní.

Hříšný člověk používá lež a přetvářku, aby dosáhl svého. Svět chce být klamán. Také se tážete, proč politici na celém světě lžou? Protože dobře ví, že kdyby mluvili pravdu, nikdy by nebyli zvoleni. Být odhalen, "prokouknut", se nikomu nelíbí. Proto je mezi námi tolik lidí, kteří se dovedou přetvařovat, slibovat, klamat a používat přesvědčivé argumenty a techniky, na něž naletí nekritičtí důvěřivci.

Americký iluzionista Danny Korem napsal knihu, která odhaluje rádobu "paranormální jevy". Tento profesionál řekl: "*Za jistých okolností může být každý oklamán natolik, aby věřil, že byl svědkem něčeho, co se vůbec nestalo.*"

Tento autor ve své knize "Prozkoušení psychického a nadpřirozeného" odhaluje jednoho z neznámějších iluzionistů své doby - Jamese Hydricksa. Z jejich setkání existuje videozáznam, který jsem viděl. Hydricks přiznal, že všechny jeho triky jsou iluze, a ne paranormální jevy.

Hydricks byl známý tím, že pohyboval "psychokineticou" energií papírkem, který byl přiklopen obráceným akváriem. Mohl obracet listy knih, aniž

by se jich dotkl. Trik spočíval v nepatrné škvírce a neúnavný trénink v ovládnání dechu. Po měsících tréninku byl schopen pohnout papírkem pod akváriem silou svého dechu, a žádnou psychokineticou energii nepotřeboval. Co dokázal Hydricks, uměl i Korem. Pod tíhou důkazů se Hydricks přiznal. Strávil totiž rok a půl na samotce ve vězení a tam přemýšlel, co bude dělat, až vyjde na svobodu. Tam cvičil tento nepozorovatelný způsob dýchání. Trvalo mu to plných osmnáct měsíců. Návlek dalších triků mu trval léta, než mohl dechem pohybovat listy knih.

Hydricks byl vynikající znalec lidské touhy po senzaci. Když trénoval své vystoupení, vždy mezi nádechem pronesl zaklínací formulku. Kouzelnické "*abraka dabra*" je zaklínadlo pro malé děti, pro dospělé důvěřivce měl účinnější. Víte jaké? "*Otče, ve jménu Ježíše Krista, ať se stránka pohne...*" Hydricks by něco takového neřikal, kdyby si nebyl jist, že zabere u obecnstva, které sice může říkat Ježíši Kristu Pane, Pane, ale On, Ježíši, je nezná. Obecnstvo, které zná Krista a třeba jen minimálně Bibli, dobře ví, že se Bůh nikdy žádné kouzelnicko-iluzionistické show nepropůjčí, obzvláště ne pro pobavení obecnstva.

Když kouzelník - iluzionista předvádí zdánlivě nevysvětlitelné divy, je to šikovný umělec, který si zaslouží náš potlesk; ale když tentýž iluzionista povyšuje své triky do paranormálního světa, je to obyčejný podvodník. Vypíkat bychom však měli sami sebe, protože on jenom sytí naši dychtivost po nadpřirozenu, které nechceme vidět v Božím slově. Proto jsme tak náchylní věřit kde komu a kde čemu, co se vymyká běžné zkušenosti. Proto tak snadno lidé uvěří nejrůznějším osobnostem a vůdcům bizarního sektářství.

Tyto rádobyzázraky můžeme provolat se svědectvím biblických zázraků. Faraonovi egyptští kejklíři mohli imitovat Mojžíšův zázrak svými triky, které svou podstatou rozhodně nepatřily do oblasti

16 ZÁPAS O DUŠI

zázraků. Zpočátku měli dokonce i úspěch. Čtěme:

◆ *Mojžíš s Áronem tedy předstoupili před faraóna a učinili, jak Hospodin přikázal. Áron hodil svou hůl před faraóna i před jeho služebníky a ona se stala drakem. Faraó však také povolal mudrce a čaroděje, a egyptští věštcí učinili svými kejklemi totéž. Hodili každý svou hůl na zem a ony se staly draky. Ale Áronova hůl jejich hole pohltila.*

(Exodus 7:10-12)

Mojžíš prokázal zázrak, egyptští kejklíři - iluzionisté byli omezeni. Když však

◆ *Hospodin řekl Mojžíšovi: "Vyzvi Árona: »Vztáhni svou hůl a udeř do prachu na zemi!« Stanou se z něho po celé egyptské zemi komáři." I učinili tak. Áron vztáhl ruku s hůl a udeřil do prachu na zemi a na lidech i na dobytku se objevili komáři. Po celé egyptské zemi se ze všeho prachu země stali komáři.*

Na to byli egyptští předváděči triků krátká a přiznali, že za Mojžíšovými zázraky stojí Bůh.

◆ *Když totéž chtěli učinit věštcí svými kejklemi, totiž vyvést komáry, nemohli. A komáři byli na lidech i na dobytku. Věštcí tedy řekli faraónovi: "Je to prst Boží." Srdce faraónovo se však zatvrdilo a neposlechl je, jak Hospodin předpověděl.*

(Exodus 8:12-15)

Všimněme si, že Bible zde vyvrací, že by zdroj moci egyptských kouzelníků byli démoni nebo nějaká jiná nadpřirozená moc. Bible jen suše konstatuje, že to byly jen jejich kejkle. Sami iluzionisté poznali, že Mojžíšova znamení nejsou triky, ale opravdové Boží zásahy zvenčí. Ježíšovy zázraky byly očividné. Uzdravoval nemocné s okamžitým účinkem. Příkladem toho je uzdravení Petrovy tchyně:

◆ *Když Ježíš vstoupil do domu Petrova, spatřil, že jeho tchyně leží v horečce. Dotkl se její ruky a horečka ji opustila; i vstala a obsluhovala ho. (Matouš 8:14-15)*

Ježíš navracel zrak dokonale, takže jeho zázrak nikdo nemohl zpochybnit.

◆ *Přišli do Betsaidy. Přivedli k němu slepce a prosili jej, aby se ho dotkl. I vzal toho slepého za ruku a vyvedl ho z vesnice; potřel mu slinou oči, vložil na něho ruce a ptal se ho: "Vidíš něco?" On pozvedl oči a řekl: "Vidím lidi, vypadají jako stromy, a chodí." Potom mu znovu položil ruce na oči; slepý prohlédl, byl uzdraven a viděl všechno zcela zřetelně. Ježíš ho poslal domů a přikázal mu: "Ale do vesnice nechoď!" (Marek 8:22-26)*

Ježíš uzdravil okamžitě malomocného:

◆ *Přijde k němu malomocný a na kolenu ho prosí: "Chceš-li, můžeš mě očistit." Ježíš se slitoval, vztáhl ruku, dotkl se ho a řekl: "Chci, buď čist." A hned se jeho malomocenství ztratilo a byl očištěn. Ježíš mu pohrozil, poslal jej ihned pryč a nařídil mu: "Ne abys někomu něco říkal! Ale jdi, ukaž se knězi a obětuj za své očistění, co Mojžíš přikázal jim na svědectví." On však odešel a mnoho o tom vyprávěl a rozhlašoval, takže Ježíš už nemohl veřejně vejít do města, ale zůstával venku na opuštěných místech. A chodili k němu odevšad. (Marek 1:40-45)*

Kdo by odolal? Sám bych si to také nenechal pro sebe. Proč ale nemohl Ježíš do města? Jsem přesvědčen, že hlavní důvod je, že farizejové ukládali o Ježíšův život a obviňovali Je, že uzdravuje ve jménu hlavního démona - Belzebula:

◆ *Tehdy k němu přivedli posedlého, který byl slepý a němý; a uzdravil ho, takže ten němý mluvil i viděl. Zástupy žasly a říkaly: "Není to Syn Davidův?" Když to slyšeli farizejové, řekli: "On nevyhání demony jinak, než ve jménu Belzebula, knížete démonů." ... "Jestliže já vyháním demony ve jménu Belzebula, ve jménu koho je vyhánějí vaši žáci? Proto oni budou vašimi soudci. Jestliže však vyháním demony Duchem Božím, pak už vás*

zastihlo Boží království. ... Proto vám pravím, že každý hřích i rouhání bude lidem odpuštěno, ale rouhání proti Duchu svatému nebude odpuštěno. I tomu, kdo by řekl slovo proti Synu člověka, bude odpuštěno; ale kdo by řekl slovo proti Duchu svatému, tomu nebude odpuštěno v tomto věku ani v budoucím."

(Matouš 12:22-32)

Ježíš v podstatě farizejům řekl, že jestliže popírají očividný Boží zázrak, tj. uzdravení Ježíšem skrze Ducha Božího, potom jim nemůže být odpuštěno. Hřích rouhání se proti Duchu svatému se váže k těm, kdo znají pravdu o Bohu, a přesto ji vědomě a zlomyslně odmítají. Pojdme ale k dalším Ježíšovým zázrakům. Ježíš měl moc obživit ty, kdo již zemřeli:

- ◆ *Když ještě mluvil, přišel kdosi z domu představeného synagogy a řekl: "Tvá dcera je mrtva, už Místra neobtěžuj." Ježíš to uslyšel a řekl: "Neboj se, jen věř a bude zachráněna." Když přišel k domu, nedovolil, aby s ním někdo šel dvnitř, jen Petr, Jan a Jakub s otcem té dívky i s její matkou. Všichni nad mrtvou plakali a naříkali. On řekl: "Neplačte. Nezemřela, ale spí." Posmívali se mu, protože věděli, že zemřela. On však jí vzal za ruku a zvolal: "Dcerko, vstaň!" Tu se jí život vrátil a hned vstala. Nařídil, aby jí dali něco k jídlu. Jejích rodičů se zmocnil úžas. On jim však přikázal, aby nikomu neříkali, co se stalo. (Lukáš 8:49-56)*

Vím, mnohým se takový zázrak zdá neuvěřitelný. Musíme si však uvědomit, že Bůh drží pohromadě nejen naše tělo a ducha, ale celý vesmír. Bez Jeho soustavné udržující a konzervační moci nad veškerým bytím by vše zaniklo. Stvoření není svébytné, a proto musí být neustále udržováno. Proto i oživení tělesných buněk, molekul, atomů i všech funkcí a ostatních nehmotných složek vnitřního člověka není pro Boha zázrak, ale přirozená součást Jeho absolutní moci.

Popírání a odmítání zázraků se dá definovat jako nepochopení naprosté Boží svrchovanosti do nejzazší podrobnosti v kterékoliv oblasti Jeho působnosti.

Podobné zázraky "činil" i Petr:

- ◆ *V Joppe žila učednice jménem Tabita, řecky Dorkas. Konala mnoho dobrých skutků a štědře rozdávala almužny. Ale právě tehdy onemocněla a zemřela. Umyli ji a položili do horního pokoje. Poněvadž Lydda je blízko Joppe, dověděli se učedníci, že je tam Petr, a poslali k němu dva muže s naléhavou prosbou: "Přijď rychle k nám!" Petr se hned s nimi vydal na cestu. Když přišli do Joppe, zavedli jej do horního pokoje, kde ho s pláčem obklopily všechny vdovy a ukazovaly mu košile a pláště, které jim Tabita šila, dokud byla naživu. Petr poslal všechny z místnosti; pak poklekl, pomodlil se, obrátil se k mrtvé a řekl: "Tabito, vstaň!" Ona otevřela oči, a když spatřila Petra, zvedla se na lůžku. Podal jí ruku a pomohl jí vstát. Pak všechny zavolal, i vdovy, a vrátil jim ji živou. (Skutky 9:36-41)*

Zde však vidíme veliký rozdíl. Zatímco za Petra pracoval Bůh, za Krista nepracuje nikdo, protože Kristus je Bůh.

Neuvěřitelnost zázraků padá ve chvíli, kdy definujeme nutného Boha. Svět viditelný i neviditelný se mění. Proto má počátek. Bůh je neměnný, proto nemá počátek, je tedy nutný. Nutná nezapříčiněná příčina, totiž Bůh, může, ale nemusí, do měnicího se světa jakkoliv zvenku zasáhnout. Touto skutečností jsou zázraky nejen možné, ale v podstatě i očekávané.

Ještě jedno uzdravení Ježíšem skrze Petra a Jana:

- ◆ *Petr a Jan šli o třetí hodině do chrámu k odpolední modlitbě. Právě tam přinášeli nějakého člověka, chromého od narození; každý den ho posadili u chrámové brány, které se říká Krásná, aby prosil o almužnu ty, kdo tam vcházeli. Když viděl přicházet do*

18 ZÁPAS O DUŠI

chrámu Petra a Jana, prosil také je o almužnu. Petr spolu s Janem na něj upřeli zrak a řekli: "Pohled na nás!" Obrátil se k nim a čekal, že od nich něco dostane. Petr však řekl: "Stříbro ani zlato nemám, ale co mám, to ti dám: ve jménu Ježíše Krista Nazaretského vstaň a chod!" Vzal ho za pravou ruku a pomáhal mu vstát; a vtom se chromému zpevnily klouby, vyskočil na nohy, vzpřímil se a začal chodit. Vešel s nimi do chrámu, chodil, skákal radostí a chválil Boha. (Skutky 3:1-10)

Petr neuzdravoval, uzdravoval Bůh - Ježíš Kristus. Mocné činy a proroctví, činili je opravdový Bůh, jsou jasná a tak přesvědčivá, že obrací lidi k Bohu. Proč Petr a Jan měli moc činit zázraky? Prvořadý cíl byl, aby lidé uvěřili v pravdivost evangelia, a teprve druhořadá byla pomoc postiženým. Důkazů je mnoho, zde je jen jeden:

◆ Bůh potvrdzoval jejich svědectví znamenímí, divy i rozličnými projevy své moci a rozdělením Ducha svatého podle své vůle.
(Židům 2:4)

Jaké svědectví? No přece kázání Mesiáše ukřižovaného! Zázraky Ježíše Krista, ať Jeho vlastní, nebo skrze apoštoly, patří do úplně jiné kategorie než zázraky poutních míst, pohanů nebo iluzionistů. Jejich cílem bylo v rané církvi potvrdit evangelium, tj. ukřižování Ježíše Krista za hříchy světa a Jeho vzkříšení. Každý opravdový zázrak, za nímž stojí Bůh, vždy ukazuje na ukřižovaného Ježíše Krista.

Dále - biblická proroctví, což jsou z našeho časoprostorového pohledu jistě také zázraky, jsou jedinečná v tom, že jsou absolutně přesná. Aby nebyla, když Bůh existuje mimo čas, a tím i mimo prostor a hmotu. Nezdá se vám, že z Jeho hlediska vlastně zázraky neexistují? Nezdá se vám, že díky naší omezenosti a proměnlivosti jsou zázraky věrohodné a vlastně existovat musí? Proroctví není jen možnost, proroctví je nutnost!

Podívejme se na některá proroctví a jejich vyplnění. Micheáš předpověděl místo narození Ježíše Krista asi 700 let před tím, než se Kristus skutečně narodil:

◆ *A ty, Betléme efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli, jehož původ je odpradáвна, ode dnů věčných.* (Micheáš 5:1)

Micheáš předpověděl, že se Bůh v podobě Syna člověka, vládce Izraele, narodí v Betlémě. Jeho původ je odpradáвна, ode dnů věčných.

Daniel předpověděl Ježíšův triumfální vjezd do Jeruzaléma na den, a to 538 let předem. Předpověděl i zničení Jeruzaléma:

◆ *Sedmdesát týdnů let je stanoveno tvému lidu a tvému svatému městu, než bude skoncováno s nevěností, než budou zapečetěny hříchy, než dojde k zproštění viny, k uvedení věčné spravedlnosti, k zapečetění vidění a proroctví, k pomazání svatyně svatých. Věz a pochop! Od vyjití slova o navrácení a vybudování Jeruzaléma až k pomazanému vévodovi uplyne sedm týdnů. Za šedesát dva týdny bude opět vybudováno prostranství a příkop. Ale budou to svízelné doby. Po uplynutí šedesáti dvou týdnů bude pomazaný zahluzen a nebude již. Město a svatyně uvrhne do zkázy lid vévody, který přijde. Sám skončí v povodni, ale až do konce bude válka. Je rozhodnuto o pustošení.* (Daniel 9:24-26)

Ježíš předpověděl svoje zavržení i zmrtvýchvstání:

◆ *A začal je učit, že Syn člověka musí mnoho trpět, být zavržen od starších, velekněží a zákoníků, být zabit a po třech dnech vstát.* (Marek 8:31)

Starozákonní proroci a Ježíš předpověděli tolik podrobností týkajících se Ježíšovy služby zde na zemi. Tolik proroctví bylo vyřčeno na adresu židů, pohanů, tolik proroctví o nebi a pekle, že připomenout všechna by nám zabralo spoustu stran.

Mnozí, kdo dnes provozují a vyučují "zázraky" našich dnů, sami přiznávají, že používají okultních nauk a osobních rádců duchovního světa. Toto přiznání samo o sobě dosvědčuje, že zdroj těchto proroctví může být démonického nebo kejklířského původu. Všichni víme, že předpovědi jakýchkoliv věštců, ať používají k věštění médium, nebo hvězdy, nejsou stoprocentní, i když mohou být z nadpoloviční většiny pravdivá. I kdyby měli věstci a astrologové pravdu z 99 procent, Bible nedovoluje sebemenší odchylku od stoprocentní přesnosti. Jakákoliv chyba, i ta sebezanedbatelnější, je důkazem, že věštba nebo proroctví nepochází od Boha, ale z vlastní mysli nebo podsvětí. Podívejme se, jak se k této otázce staví Boží Slovo:

◆ *Avšak prorok, který by opovážlivě mluvil mým jménem něco, co jsem mu mluvit nepřikázal, nebo který by mluvil jménem jiných bohů, takový prorok zemře." V srdci si asi říkáš: "Jak poznáme slovo, které Hospodin nepromluvil?" Nuže, promluví-li prorok jménem Hospodinovým a věc se nestane a nesplní, nepromluvil to slovo Hospodin. Opovážlivě je mluvil ten prorok sám; nelekej se toho. (Deuteronomium 18:20-22)*

Biblický Bůh, když se rozhodne, mluví skrze své vybrané, kterým výslovně přikáže, co mají říci. Kdyby dnes platil starozákonní řád o usmrcení lživých proroků ukamenováním, teklo by hodně krve nejen v církevních shromážděních, v ordinacích léčitelů, ale i redakcích všemožných masmédií.

Po takovém jednoznačném biblickém prohlášení musím samozřejmě začít sám u sebe. Uvedu příklad. Napsal jsem knihu Zápas o duši, o tom, co se stane se světem v budoucnosti. Na téma biblických proroctví jsem přednášel mnohokrát. V rozhlasu jsem za deset let také leccos pověděl. Dnes vidím určité biblické souvislosti jinak. Zaslouhují také ukamenování, jestliže se mylím?

Je třeba pochopit. Učitelé nebo interpreti Písma, alespoň ti, k nimž patřím, neříkají, že k nim promluvil Bůh a přikázal jim, aby sdělili nějakou novou pravdu všem nebo některým lidem osobně. Proroci prorokují něco, co bylo výhradně zjeveno jen jim. Mně nebylo zjeveno nic víc, než to, co bylo zjeveno každému, jednou provždy, v Bibli. Nic víc a nic méně, než to, co je dostupné přímo nebo zprostředkovaně každému člověku této planety.

◆ *Milovaní, velmi jsem si přál psát vám o našem společném spasení, ale teď pokládám za nutné napomenout vás, abyste zápasili o víru, jednou provždy odevzdanou Božímu lidu.*

(List Judův 1:3)

Mohu se mylít ve výkladu Písma, k němuž má dnes přístup téměř každý? Samozřejmě! Už jsem se tolikrát mylil! Jen díky mylným interpretacím existuje tolik denominací! Ale od toho jsme tu všichni my, abychom na sebe vzájemně a v lásce dohlíželi v interpretační ohradě, jež ustanovil v Kristu Duch svatý. Budme vděční za všechny připomínky i kritiku. Kdybychom měli jen jednu denominaci a interpretaci Písma, vzápětí by se proměnila v pyšnou totalitu. Historie to jenom potvrzuje. I Pavel, jenž měl přímý vzhled do jistých Božích věcí, musel být zpět ostnem aby nezpychl. Lidské poznání Božího zjevení není úplné a ve znalostech jsme všichni děti. Všichni jsme hříšní a milovat našeho Spasitele Ježíše Krista z celého srdce, z celé mysli a síly nám není ani přirozené. Proto patříme "denominačním" Pavlům, Petrům nebo Appolům. V této rozmanitosti si navzájem připomínáme, že nejsme pokřtěni ani v Petra, ani v Pavla, ani v Apolla, ale že jsme pokřtěni v Krista. Kdyby byli na světě jenom a pouze, dejme tomu Danielovci, velmi brzy by propadli představám, že danielismus je to, co je zachraňuje - a spása milostí, skrze Kristův kříž by odumřela!

- *Otázky skeptiků, Norman Geisler - volně zpracoval pst*

VAROVÁNÍ

Když začala protitabáková kampaň v USA, výrobci cigaret byli donuceni uvést na každou krabičku následující text: Pozor, kouření cigaret může být nebezpečné vašemu zdraví! Od té doby toto varování přerostlo v ještě důslednější boj proti kuřákům - ale, příteli, cítím povinnost napsat Ti podobné varování, jehož text by přibližně zněl: Pozor! **Pravé Křesťanství, přijmeš-li je, pravděpodobně naruší vztahy většiny lidí vůči tobě!** Proč?

Uvědom si, že skutečné Křesťanství, jak ho započal Kristus (ne ty náboženské "odvary", které najdeme v mnoha učeních), jde proti veškerému zdravému rozumu, proti všemu, co Tě učí svět, a dokonce i Tvá vlastní zkušenost! Uvědom si, že v pohledu člověka, který považuje tuto planetu Zemi za ten jediný domov, který existuje, člověka, který se snaží vyčistit vzduch a vodu, zachraňovat živočišné druhy od velryb až po ohrožené sklípky, v jeho pohledu jsi cvok! Jsi cvokem snesitelným, necháš-li si své potrhlé názory pro sebe - ale ozveš-li se, stáváš se "cvokus fanatikus"!

Vybral jsem pouze šest ukázek, které by plně stačily poslat Tě do Bohnic, kdyby to bylo zákonem povoleno! Věř mi, že bych jich mohl uvést desítky, ale tyto jsou takovým průřezem naší křesťanské "pošetilosti". Uvádím je, jak je napsal Bůh, a jak na ně reaguje svět, na konci druhého tisíciletí AD:

Bůh: Matouš 6:19: "Neukládejte si poklady na zemi, kde je ničí mol a rez a kde je zloději vykopávají a kradou. Uschovávejte si poklady v nebi, kde je zloději nevykopávají a nekradou".

Svět: To je nesmysl! Lepší vrabec v hrsti... "Potom" už nic není! Co "urveš" to budeš mít! Že peníze nehýbají světem? Jsi slepý? Podívej se kolem sebe! Tuhle hloupost říkají ti, kteří žádné peníze nemají! Jak mi dokážeš, že Je?

Bůh: Lukáš 6:26: "Běda, když vás budou všichni lidé chválit, vždyť stejně se tak chovali jejich otcové k falešným prorokům".

Svět: Lidé Tě budou mít rádi, když budeš souhlasit s tím, co říkají a dělají. Proč bys jim měl říkat, že možná, nemají pravdu! Nedělej si problémy! Říkej jim, co slyšet chtějí!

Bůh: Jan 15:18: "Nenávidí-li vás svět, uvědomte si, že mně nenáviděl dříve."

Svět: Snaž se stýkat s populárními lidmi, budeš také populární. Vyhybej se těm, kteří plavou proti proudu! Budou-li Tě mít lidé rádi, budeš mít úspěch!

Bůh: 2 Timoteovi 3:12: "...a všichni, kteří budou žít v Ježíši Kristu, budou pronásledováni."

Svět: Nedělej vlny! Snaž se vyjít s každým! Jsme na světě jen jednou - proč si vytvářet problémy!

Bůh: Marek 9:35: "Kdo chce být první, buď ze všech poslední, služebníkem všech."

Svět: Jdi za svou hvězdou! Snaž se být ve všem první! Nemusíš jít přes mrtvolu, ale - když občas na někoho šlápněš, co má být? Každý to dělá! Svět obdivuje úspěšné lidi!

Bůh: Abakuk 2:4, Římanům 1:17: "Spravedlivý bude žít svou vírou." Jinak, volně: Pakliže to, co vidíš, odporuje tomu, co Ti říká Bůh, věř Bohu!

Svět: Tohle je tak nesmyslné, že to nebudu ani komentovat! Skutečnost je to, co vidím! A jak víš, že Bůh existuje? Už jsi ho někdy viděl?

Slyšel jsem krátký "jakoby-vtip". Jak pro koho. Dva přátelé se procházejí na hřbitově, když zaslechnou nedaleko symfonický orchestr. Kouzelná hudba. Zrychlí krok, aby uviděli něco neobvyklého. Jsou svědky toho, jak je do velké jámy spouštěn zbrusu nový Rolls Royce, pozlacený 24-karátovým zlatem, s barem a televizí. "Prosím vás, co se tady děje?" ptá se první z nich, jednoho z "truchlících". "Vy nevíte? Pohřbívají jednoho z nejbohatších lidí světa, pana J.B." Jeden z těch dvou mužů,

Z MÉHO ŽIVOTA

s úžasem v očích a otevřenou pusou závistivě vydechne: "Človče, ten si ale žije!"

Ty, který nyní čteš, přemýšlej:

Pakliže neexistuje Bůh, absolutní bytost, která by nás byla stvořila k Jeho moudrému účelu, podle Jeho představy, pro věčnou existenci - pak lidský život je nejenom nesmyslná absurdní náhoda - ale navíc též krutý, surový a zlomyslný vtip, vytvořený neosobní silou kosmu, která nás - tak nějak - vyseděla z neživých vesmírných vajec. Vyseděla nás - podivné bytosti, které z nepochopitelného důvodu hledají smysl všeho bytí kolem nás. Hledají, i když tam nikdo a nic není - a ani být nemůže! Život nemá žádný konečný smysl a účel, pakliže nepokračuje bez konce!

Pakliže život není věčný, a pakliže nepřežije nejen svůj hrob - ale i samotný fyzický vesmír, potom nemá cenu žít! Příteli, jednoho dne tento Svět zastaví na Tvé konečné stanici: "Sorry, tady to pro Tebe končí. Co jsi dostal, to jsi dostal, víc toho není!" "No, a co bude teď?" zeptáš se. "To je nesmyslná otázka! Na tu nemám odpověď! Bude - to znamená budoucnost!" Připomene ti to Kafkův "Proces". Teď zůstaly pouze dvě možnosti:

1) Je to skutečný konec tvého "Já". End, Schluss, Finito. Vlhké, chladné NIC!

2) Nebo uslyšíš Hlas. Pakliže ten hlas znáš, řekne: **Bud vítán(a) domů! Vejd a odpočiň si.**"

V případě, že ten hlas neznáš, uslyšíš: **"Je mi líto - nikdy jsem Tě neznal!"** A pak už jen věčná, vědomá existence v černé samotě...

- Tonda Uhlíř -

Když vede slepý, nikdo nesmí vidět.

Když vede ještitný, nikdo nesmí zastínit.

Vede-li blázen, moudří zůstanou stát.

- Václav Lamr -

Bylo to v polovině osmdesátých let kolem Vánoc. Začala zima a v Náchodě byla spousta sněhu. Před modlitebnou církve bratrské si děti postavily sněhové hrady. Kazatel vítal u vchodu hosty předvánočních bohoslužeb. Ptal se mě, odkud jsem, a snažil se vypátrat, co mě přivedlo k nim do sboru. Chtěl jsem mu nějak naznačit, aby mé přítomnosti nepřikládal žádný význam, protože jsem zde čistě náhodou, spíše omylem. Dával jsem se na děti a dobře naladěné přichází a smutně jsem konstatoval, že jsem se dostal někam, kam nepatřím.

V hlavním sále jsem dostal zpěvník a snažil jsem se pochytit melodii písní zpívaných během bohoslužeb. Melodie však byly těžké a neznámé, slova podivně archaická a obsah nesrozumitelný. Něco mi bránilo, abych se pokusil připojit ke zpěvu. Následovalo kázání. Začátku jsem dobře rozuměl a mohl jsem se s ním i ztotožnit. Kazatel kritizoval konzumní přístup k vánočním svátkům. Potom však mluvil o Ježíši Kristu způsobem, na který jsem nebyl připraven. Postavil ho proti vší kultuře, filozofii, umění, proti celému světu. S tím jsem nemohl souhlasit. Pro mě byl Ježíš nanejvýš zajímavou legendou, dobrým člověkem, filozofem, záhadou. Ne Božím Synem. Ničím ve smyslu raně křesťanských dogmat. Člověk za kazatelnou, aniž by to tušil, napadal a urážel mé smýšlení. Nabízel mi místo toho něco, co jsem vyhodnotil jako hloupé, omezené, dobré nanejvýš pro analfabety. Neví, co říká, myslel jsem si, a je nevzdělaný jako všichni v tomto sále. Kdyby toho věděli víc, pochybovali by. A jestliže by pochybovali, nemohli by upřímně věřit. Možná se bojí pravdy a pečlivě se vyhýbají všemu, co by je vyvedlo z rovnováhy.

Vedle mě seděla stará paní a na konci shromáždění mi popřála, aby se v mém srdci narodil Ten, o němž byla po celou dobu řeč. Děti už byly venku před budovou a zapalovaly svíčky na

22 ZÁPAS O DUŠI

sněhovém hradu. Společnost se ještě nerozcházela. Lidé postávali a bavili se o všedních věcech. Připadal jsem si mezi nimi sám a byl jsem rád, že už mohu odejít. To, co jsem slyšel a zažil, jsem odmítl. Je to středověk, svěrací kazajka, křeč. S tím nechci mít nic společného.

Po třech letech jsem však přistoupil na tato nepohodlná pravidla hry. Zvláštním způsobem mi pomohla jediná věta, kterou významný německý myslitel 20. století Martin Heidegger pronesl krátce před svou smrtí: "*Jenom nějaký Bůh nás může zachránit.*" Tím Heidegger zároveň udělal otazník nad smyslem svého celoživotního díla. Jeho skvělé eseje neměly totiž moc vytrhnout čtenáře z jeho bída. Tuto větu už nepronáší precizní filozof, nýbrž umírající člověk, instinktivně hledající doopravdy pevný bod. Kosti, kůže a prázdnota. Anebo Bůh. Na poslední chvíli. Nevím, jak odešel Martin Heidegger z tohoto světa. Víم však, že mi pomohl setkat se s Bohem. Ne s Bohem nějakým, nýbrž s Otcem Pána Ježíše Krista. V mém srdci se narodila víra silnější než moje pochyby, relativismus a obavy, že mě to zničí jako svobodně myslícího člověka.

- Martin Sk. -

SLUŽBA ODDANOSTI

♦ *...miluješ mne?... Pas mé ovce.*
(Jan 21, 16 NS)

Ježíš neřekl, abyste obraceli lidi na svůj způsob myšlení, ale abyste pásli Jeho ovce a dohlíželi na to, zda se sytí poznáním Jeho samého. My považujeme křesťanskou práci za službu, avšak Ježíš Kristus vidí jako službu to, čím pro Něj jsme, a nikoli to, co pro Něj děláme. Učednictví není založeno na věrnosti určité víře nebo učení, ale výlučně na oddanosti Ježíši Kristu.

♦ *Kdo přichází ke mně a nemá v nenávisti..., nemůže být mým učedníkem.*
(Lukáš 14,26)

V tomto verši Ježíš neuvádí žádné důvody, proč bychom Ho měli následovat, ani se nás k tomu nesnaží nijak přinutit. Říká: "**Chcete-li být mými učedníky, musíte být oddáni jen Mně.**" Člověk, kterého se dotkne Duch Boží, si náhle řekne: "*Tak teď už vidím, kdo to je Ježíš!*" - a odtud pak pochází jeho oddanost.

Dnes jsme nahradili víru v Osobu vírou v učení, a proto je tolik lidí oddáno dobročinnosti a tak málo Ježíši Kristu. Lidé se nechtějí doopravdy odevzdat Ježíši, chtějí být součástí hnutí, které započal. Ježíš Kristus hluboce uráží rozum dnešních intelektuálů, pro které je přijatelný pouze jako jejich Přítel. Pán se řídil vůlí svého Otce, ne potřebami lidí - záchrana člověka byla přirozeným důsledkem poslušnosti Otcí. Pokud se naprosto odevzdám potřebám člověka, brzy se vyčerpám a dostanu se do bodu, kde moje láska vychladne a zmizí. Z osobní a vášnivě lásky k Ježíši však dokážu lidem sloužit i tehdy, když se mnou lidé zacházejí jako s "rohožkou". Tajemstvím učedníkovy života je oddanost Ježíši Kristu, vnějším znakem takového života je zdánlivá nevýraznost a mírnost.

♦ *Přesto je jako pšeničné zrno, které "padne do země a zemře" - a potom vyraší a změní podobu celé země*
(Jan 12,24).

- Oswald Chambers -

Vhodný dárek:
Chcete, aby někdo
z vašich známých obdržel
ukázkové číslo časopisu
Zápas o duši? Pošlete nám
novou adresu,
my zařídíme ostatní.
Jak nejlépe využít
časopis ZOD?
Do přečtení jej
předejte dál.

GENETIKA - ŘEČ ŽIVOTA

Letos v létě jsme byli v Londýně, abychom se zúčastnili teologického semináře společně s 350 kazateli z nejrůznějších konců světa. Naše první kroky vedly jako obvykle do knihkupectví. Tam, kde jsou do pyramid vyrovnány bestsellery, byla tentokrát vystavena celá řada knih, v jejichž názvech se objevovalo slovo genetika, evoluce a Darwin ve všech gramatických podobách.

Otázky vzniku života jsou v popředí zájmu laické i vědecké veřejnosti. To, co se dnes děje v laboratořích vědců, je nazýváno revolucí na molekulární úrovni. Díky vyspělé informatice nezůstávají nejnovější poznatky skryté v laboratořích jako doména odborníků, ale jsou předávány srozumitelným způsobem všem zájemcům, tedy i laikům. Na internetu se objevují stále nové zajímavé informace o nejrůznějších konferencích a diskusních fórech. Podívejme se společně, co je nového na poli genetiky, evoluce a Darwinova učení.

Genetika je často nazývána řečí života. Každá řeč se skládá z konkrétního sledu písmen, jazykových konvencí slov, větné skladby a gramatických a pravopisných pravidel. Navíc, aby řeč měla nějaký smysl, musí vycházet z oblasti intelektu, jinak by neměla smysl a nemohla vyjadřovat určité sdělení ani předávat informace.

Dnes víme, že genetické informace jsou skryty v nukleových kyselinách a kopírováním jsou předávány dalším generacím buněk. V buňce jsou dva miliony proteinových molekul a každá molekula se skládá z milionů atomů. Takto uspořádaný systém přesahuje veškeré technické možnosti miniaturizace, které doposud známe.

Pro ilustraci si řekněme, že počítače pracují na základě dvojkové soustavy, zatímco genetické informace na základě čtyř znaků uspořádaných do tzv. tripletů a dvaceti aminokyselin! Všechny živé organismy - ať se jedná o jed-

nobuněčné, nebo mnohobuněčné - každá bakterie, červ, ryba, obojživelník, plaz, savec, opice nebo člověk mají svůj specifický a nezaměnitelný genetický informační systém. Každý živočich patří do určitého kmene, třídy, řádu podle svého druhu a proto nikdo neobjevil přesvědčivé paleontologické ani genetické mezičlánky evoluce.

Snad nikomu neunikne skutečnost, že za vším, co vytvořil člověk, je skryta inteligence a tvořivost. Ani v přírodě nebyl nikdy pozorován proces, kterým by vznikl účelový systém nebo informace ve hmotě sama od sebe. To, co můžeme pozorovat v přírodě, by nemělo nechat nikoho na pochybách, že genetické informace jsou důmyslně uspořádaný systém. Přesto i dnes věda připisuje vznik života dlouhým éram náhodného uspořádání hmoty oživené náhodným působením funkcí fyziky a chemie. Snaha vysvětlit složitost genetického kódu na základě vývojového uspořádání atomů, molekul a chemických či fyzikálních reakcí je stejně pravděpodobná, jako kdybychom chtěli tvrdit, že za vznikem všech knih je náhodné chemické uspořádání molekul tiskařské černi a molekul papíru. Je to stejně neuvěřitelné, jako kdybychom tvrdili, že pouze elektrický výboj je dostatečná příčina zpracování informací v našem počítači, nebo dnešního vysílání. Známý evolucionista Fred Hoyle řekl: *Představa, že by funkční program živé buňky mohl vzniknout jen náhodou v prehistorické "polévce", je nesmysl nejvyššího stupně.* Jiný evolucionista, Dr. Denton, považuje náhodný vznik i té nejjednodušší buňky za nemožný, a pokud by se to stalo, byla by taková událost zázrak. Věda na zázraky nevěří, a proto záměrně ignoruje tuto vědeckou, a samotnými evolucionisty potvrzenou skutečnost. Oč rozumnější je vysvětlení Božího písma o stvoření světa prostřednictvím Inteligentní příčiny; tedy tím, že Bůh stvořil bezpočet rozmanitých živočichů, mnoho již hotových druhů a pokolení, mezi nimiž

24 ZÁPAS O DUŠI

existuje komplementarita, podobnost a vzájemná závislost, ale nikoliv genetiká příbuznost. Cožpak neinteligentní bezpříčinný anonymní Velký třesk, nahodilá chemická procesy v praocéánech a dlouhověký evoluční proces mohou vyprodukovat biologické systémy a inteligenci?

Většina vzdělaných lidí přijala evoluční domněnku vírou jako vědecké vysvětlení vzniku života. V Bibli čteme, že Bůh stvořil rozličné druhy ryb, stromoví rozmanitého druhu, dobytek všeho druhu a současně říká, že člověk - nesmíš křížit dvojí druh dobytka ani osívat pole dvojím druhem semene. Dnes se snažíme geneticky křížit kde co a budoucnost ukáže, zda biblické varování patří nejen chovatelům, ale i vědcům a genetikům.

Znovu a znovu se bude lidské poznání vracet k otázce vzniku života. A právě dnes genetika hraje klíčovou roli hledání prvotní příčiny. Unikátní genetická charakteristika každého jedince a rodu nás spojuje s minulostí, s našimi předky, ano i s biblickou pramáti Evou, ženou Bohem stvořenou, nikoliv dcerou lidoopů. I tuto možnost genetika zcela vyvrací. Je pozoruhodné, že šimpanz a člověk se liší pouze v jednom procentu genů, zatímco 99 % je jich shodných, přesto toto jedno procento vylučuje "příbuznost" člověka s jinými než lidskými předky. Šimpanz i tzv. opočlověk zůstane opicí a nevěřícím Tomášům zbývá hledat dál gen, který dělá člověka člověkem.

Poznáni vědců nikdy nepřesáhne znalosti a záměry samotného Stvořitele. Pan docent Anton Markoš to v časopise Vesmír (12/96, 685-686) vyjádřil následovně: **Člověk se evidentně liší od svého nejbližšího příbuzného - šimpanze. Na úrovni jednotlivých genových sekvencí však rozdílů téměř není. Tedy: příčina rozdílu musí spočívat ve struktuře celé genomové knihy.**

Díky obrovskému rozvoji molekulární biologie a genetiky používají vědci ke

svým pokusům genetické manipulace zvíře mimořádně blízké člověku. Kdyby byla vhodnější nám evolučně příbuzná opice, evolucionisté by jistě triumfovali, ale jaký div, tento příbuzný není opicím ani podobný. Největší naději vkládají vědci do vepřika domácího. Kdo by si v této souvislosti nevzpomněl na Orwellovu Farmu zvířat? A tak mě napadá, zda naši vnuci nebudou v hodinách přírodních věd používat místo Darwino-vých klasických děl, jako je Podíl práce na polidštění opice, nové poznatky o podílu genetiky na polidštění prasat. Naše nejmenší můžeme naučit následující básničku. Jistě se jim bude líbit. Cituji:

Jednou přijde slavná chvíle, kdy bez lidí budem žít, rodnou hroudu vlastní drahé jen pro sebe budem mít. ... Přiložíme nohu k dílu, pro tu naši svobodu, volněji se bude dýchat zvířecímu národu. ... Já jsem zvíře, ty jsi zvíře, my jsme všichni zvířata, budoucnost jak zlato září, veselá a bohatá.

Podobenství o společnosti, v níž "si jsou všichni rovni", ale většina rovných je ovládána hrstkou ještě "rovnějších", je velmi výstižné, ba geniální. George Orwell končí své dílo následujícími slovy: *Dvanáct rozčilených hlasů na sebe křičelo, a všechny si byly podobné. Teď už nebylo pochyb o tom, že s tvářemi prasat se něco stalo. Zvenčí pohlížela zvířata na prase, a opět z prasat na člověka. Ale nebylo už možné rozlišit, která tvář patří člověku a která praseti.*

Genetika a současné pokusy vědců ukazují, že klíč k rozluštění tajemství života stále nemáme, a naděje, že nalezneme odpověď s vyloučením prvotní příčiny a inteligence, je tím pádem ještě menší. Dnes víme, že geny neurčují pouze naši podobu, barvu očí, vlasů, pleti, zda se narodíme jako muž, či žena, ale i naše jedinečné vlastnosti. Každá buňka obsahuje komplexní soubor jedinečných a originálních informací. Nepotopitelný Titanic evoluce

narazil na ledovec molekulární biologie. Přesto každý, kdo v akademickém světě vysloví pochybnosti o evoluci a navrhne kreační model, je odstaven. Tomu se v moderní době říká tyranie vědy. Ale vraťme se od Orwellovy bajky a vědců k tomu, co nám říká Boží slovo.

♦ *Je psáno: 'Zahubím moudrost moudrých a rozumnost rozumných zavrhnou.' Kde jsou učenci, kde znalci, kde řečníci tohoto věku? Neučinil Bůh moudrost světa bláznovstvím? Protože svět svou moudrostí nepoznal Boha v jeho moudrém díle, zalíbilo se Bohu spasit ty, kdo věří, bláznovskou zvěstí. (1K 1,19-21)*

James Lovelock ve své knize *Gaia - živá planeta* ironizuje, že biologové tři sta let vypracovávali seznamy živých tvorů a nevybyl jim proto čas na důležité otázky, takže dodnes třeba nedovedou odpovédět na otázku **Co je život?**

- kas -

KNIHÁ STOLETÍ

Nedlouho po skončení druhé světové války napsal anglický spisovatel George Orwell knihu s názvem "1984". Tato utopická vize líčí, jak by vypadal západní svět, kdyby zanikla demokracie a místo ní byla nastolena diktatura. Již od prvních stránek románu se pohybuje v děsivém světě. Obyvatelé jsou špehováni všudypřítomnými televizními obrazovkami, tuto skutečnost každému připomínají i četné plakáty s nápisem: *Velký bratr tě sleduje*. Přitom zůstává nejasné, zdali diktátor, zvaný Velký bratr, ještě žije, či je pouze legendou uměle živěnou špičkou vládnoucí stranické oligarchie. V metropoli říše si nikdo není jist svým životem. Děti udávají své rodiče a všichni obvinění a podezřelí nakonec končí ve sklepeních tzv. ministerstva lásky. Zde absolvují sadisticky prokalkulované mučení, kterým jsou systematicky zbavováni své osobnosti. Teprve v okamžiku, kdy

jsou z nich dokonalé trosky, milující Velikého bratra bez výhrad a bez náznaku přetvářky, jsou zabíjeni. Čtenáři se chvílemi tají dech při pomyšlení, že by někdo mohl Orwellovu utopii uvést do praxe. Orwell se nedožil celé řady převratných objevů a současných genetikých pokusů. Při dnešním stupni vývoje by možná byl schopen vymyslet systém daleko zruďnější a destruktivnější.

Mnohem víc mě však zaujala myšlenka, že Veliký bratr je svým způsobem koncipován jako metafora krutého boha. Veliký bratr je všudypřítomný diktátor, zůstává však neviditelný a zakrytý svými reprezentanty, členy jediné vládnoucí politické strany. A zvláště podivné je chování ministerstva lásky. Diktátoři zpravidla likvidují své odpůrce okamžitě nebo žádají pouze vnější vyjádření změny postoje. Nezabývají se většinou tím, co si jejich nepřátelé doopravdy myslí, i když by velmi rádi ovládali jejich myšlení a cítění. Ministerstvo lásky však vyniká schopností, jak proniknout do každého zákoutí lidské duše a zničit v něm všechno, co je individuální, osobní a jedinečné. Prázdna nádoba pak získává nový obsah. Miluje Velikého bratra a neprožívá už nic jiného. Pak je teprve obětí popravena. Je takový Bůh? Sleduje nás na každém kroku jako orwellovské obrazovky, ničí nás jako svobodné bytosti až k úplnému vykořevení? Ne. Naprosto ne. Přemýšlíme-li o ministerstvu lásky jako metafoře, uvědomíme si, že je spíše než podobstvím o krutém bohu podobstvím o krutém náboženství, tedy jinak řečeno lidským úsilím institucionalizované ideologii.

Směřuji k tomu, abych na příkladě orwellovské utopie mohl dokumentovat jednu zásadní myšlenku ohledně pojetí církve. Běžně se lidem při vyslovení tohoto pojmu vybaví instituce s určitým systémem hodnot, poznání a řízení. Mnozí ji mohou mít spojenou s různou formou nátlaku, s hrůzami inkvizičních tribunálů nebo s hony na čarodějnice.

Církev je tělo Kristovo, její ústředí je v nebi, neboť její hlavou je Kristus. Je to obecnství skutečně svobodných jednotlivců, bohatých v Bohu; je to setkání, při němž dochází k vzájemnému prolnutí toho, co jeden druhému přináší z nebes. Jedinec si v takovém prostředí uchovává a rozvíjí svou osobitost a nezastupitelnost. Pokud se však tělo Kristovo stává institucí, pozemskou organizací, právním subjektem se svými stanovami, dochází pak k ohrožení existence skutečné církve jako těla Kristova. Mizí láska, která dříve poutala toto zvláštní seskupení rozdílných bytostí dohromady, a nastupuje vláda silné ruky. Dějiny církve jsou tímto vývojem poznamenány. Četba Nového zákona nás však znovu přivede k pochopení církve jako těla Kristova.

-JDJ-

Může být MANŽELEK skutečnou MAMINKOU?

Název této úvahy není ironickým sarkasmem, ale je přímou reakcí na televizní program KOTEL ze dne 2. září 1998.

Naše společnost i my jako jednotlivci se vedle rozvodů, potratů, kriminality a rasismu potýkáme s dalším fenoménem a to je vztah k homosexuálům. Až do nedávna tu sice tito lidé byli, ale moc se o nich nemluvalo a tak jsme se všichni mohli tvářit, že nejsou. Demokracie ve svém proklamovaném právu na lidské sebeurčení však vynesla na povrch i tento problém. Dostáváme do bytů letáčky, které nás vyzývají, abychom podpořili sdružení homosexuálních spoluobčanů, z bilbordů na nás hledí dva zmatení mladíci, kteří si vzájemně vyměňují snubní prstýnky a dokonce i televizní KOTEL chce umožnit veřejnosti, aby se vyjádřila.

S úžasem zjišťujeme kolik našich spoluobčanů se k opačné pohlavní orientaci hlásí a začínáme být konfron-

tování s jejich názory. A tak z televizního KOTLE slyšíme od pana Jiřího Hromady, předsedy sdružení homosexuálů, veřejně položenou otázku, proč by dva homosexuální partneři, kteří se milují, nemohli vychovávat dítě z dětského domova? Není láskyplné být homosexuální prostředím lepší než sirotčinec?

Celý program měl být obhajobou požadované legalizace homosexuálního partnerského vztahu a zakončen byl žoviálním vtípem: "Víte, co je nejvyšší projev optimismu? Když si dva homosexuálové koupí kočárek." Znamená to zcela jasně, že bude-li uzákoněn partnerský homosexuální vztah, bude uzákoněna i možnost, aby homosexuálové vychovávali děti.

Vážený čtenáři, tato otázka mě zasáhla. Ačkoliv v žádném případě nejsem expert na léčení homosexuálů a nemohu říci, že homosexuálům sloužím, na takto veřejně položenou otázku mám jako matka, učitelka a snad i trochu křesťanská spisovatelka právo v demokracii veřejně odpovědět.

Samozřejmě, že i nyní se budu držet zásady odpovídat na základě Božího slova. Uvědomuji si, že v tomto státě naprosto chybí možnost veřejně všem občanům říci, co ke kterému momentálnímu problému říká Bible. Kdekdo může promluvit, ale Bible zase tak moc ne.

Také v obecnstvu zmíněného pořadu seděli křesťané, ale skutečné Boží slovo nepoužil nikdo. Navíc známost o tom, co to homosexualita opravdu je, je zřejmě mezi křesťany velmi malá.

Dřív, než se začnu přímo zabývat otázkou dětí, ráda bych od sebe oddělila dva základní pojmy, které nám heterosexuálům poněkud splývají a způsobují, že i my křesťané se často dopouštíme chyb a s lidmi opačné sexuální orientace jednáme zmateně, někdy až s hněvem nebo s nervozitou.

Musíme si nejprve ujasnit, co je to homosexualita jako orientace a kdo je to homosexuál jako člověk. Tyto dva pojmy nejsou jedno a totéž

Co je to homosexualita?

Je to označení pro pohlavní náklonnost s partnerem stejného pohlaví. Nejde o přátelský vztah, nejde o lásku Filio, i když se pan Hromada snažil toto divákům podsunout. Ne, láska přátelská Filia je nesexuální vztah, kdežto homosexualita je vztah pohlavní, tedy Eros. Podle Božího slova je každý mimomanželský pohlavní styk nazván smilstvem nebo cizoložstvím a na základě mravního principu vycházejícího z desatera Božích přikázání 5. knihy Mojžíšovy 18. verše, který zní: "Nese-smilniš", je také každý mimomanželský sexuální vztah hřích. Homosexualita jako hřích volá k Bohu a vzbuzuje Boží hněv, ale je to hřích stejné povahy jako každé jiné smilstvo, i když je jakýmsi jeho vystupňováním, podobně jako sexuální styk se zvířaty. V jistém smyslu však mají homosexuálové pravdu, když se hájí, že nehřeší o mnoho víc, než každý jiný mladík, který žije nadivoko s dívkou a každý jiný občan, který s kolegyní podvedl svou manželku.

Sexuální uvolněnost je v tomto státě bezbřehá. Podle zákona prý už od patnácti let může mít každé dítě sexuální styk s kým chce a rodiče za to nenesou odpovědnost. Vážení posluchači, víte o tom, že existuje nějaký zákon, z něhož se dá toto odvodit? Víme to my křesťané? Vědí to rodiče?

Závažný problém totiž spočívá v tom, že právě v tomto věku mladí nejvíce hledají a ryzí přátelství mezi chlapci nebo děvčaty je běžné a naprosto normální. Jestliže však mají zákonem dovoleno zkoušet si sex s kýmkoliv, pak oni v první fázi mohou dokonce sexuální pokus se stejným pohlavím pokládat za nějak čistý, ale důsledky jsou katastrofální.

Protože tedy sexuální hřích je u nás rozšířen obrovskou měrou a my nikdo neděláme nic, aby se to zastavilo, také nemůžeme házet kameny. To opravdu nemůžeme. Jsme všichni na jedné lodi provinění. To tedy k otázce první.

Kdo je homosexuál?

Je to v prvé řadě člověk, kterému se stala nesmírná tragédie. V některé etapě svého života zjistil, že není jako ostatní. Je vždycky nesmírnou tragédií, když člověk zjistí, že není takový, jaký by měl být. Ať už mu chybí noha, ať už nevidí, ať dostane rakovinu, je to především bolest a vypořádat se s otázkou: PROČ PRÁVĚ JÁ, může trvat celý život. Nebýt heterosexuální, když veškeré tvorstvo je heterosexuální, je vlastně největší ze všech tragédií, která může člověka a celý jeho rod potkat.

S bolestí tohoto typu se lze vyrovnat dvojím způsobem. Buď hledat příčinu, možný kořen problému a pokusit se o řešení, a nebo se dostat do vzpoury, v této vzpouře si začít libovat a chtít, aby ji ostatní uznali.

Jaká je příčina homosexuality? Zdá se, že v dějinách lidstva se homosexualita v široké míře vždycky vyskytovala u vyspělých civilizací, které dospěly k určitým společným charakteristickým rysům. Tyto rysy odhaluje apoštol Pavel v listu do Říma, protože Řím v Pavlově době byl touto neřestí prolezlý. Dějiny antiky o tom nemlčí.

♦ **Boží hněv se zjevuje z nebe proti každé bezbožnosti a nepravosti lidí, kteří svou nepravostí potlačují pravdu. Vždyť to, co lze o Bohu poznat, je jim přístupné, Bůh jim to přece odhalil. Jeho věčnou moc a božství, které jsou neviditelné, lze totiž od stvoření světa vidět, když lidé přemýšlejí o jeho díle, takže nemají výmluvu. Poznali Boha, ale nevzdali mu čest jako Bohu, ani mu nebyli vděční, nýbrž jejich myšlení je zavedlo do marnosti a jejich zcestná mysl se ocitla ve tmě. Tvrdí, že jsou moudří, ale upadli v bláznovství: zaměnili slávu nepomíjitelného Boha za zobrazení podoby pomíjitelného člověka, ano i ptáků, čtvernožců i plazů. Proto je Bůh nechal na pospas nečistým vášním jejich srdcí, takže zneuctívají svá vlastní**

28 ZÁPAS O DUŠI

těla. Vyměnili Boží pravdu za lež, klanějí se a slouží tvorstvu místo Stvořiteli - on budiž veleben na věky! Amen. Jejich ženy zaměnily přirozený styk za nepřirozený, a stejně i muži zanechali přirozeného styku s ženami a vzplanuli vášní jeden k druhému, muži s muži provádějí hanebnosti a tak sami na sobě dostávají odměnu za svou zcestnost. Protože si nedovedli vážít pravého poznání Boha, dal je Bůh na pospas jejich zvrácené mysli, aby dělali, co se nesluší.
(Římanům 1, 18-29)

Jak už jsme řekli, veškeré Bohem stvořené tvorstvo je heterosexuální. Jestliže člověk odvrhne ze svého života Boha, pak také odvrhne pravdu jak o Bohu, tak o sobě samém. Sebe, kult svého těla, kult sexu i kult svého myšlení a své dílo povyšuje nad Boha.

Apoštol Pavel tady dále mluví o tom, že lidé, kteří se odklonili od Boha jsou **plní nepravosti, podlosti, lakoty, špatnosti, samá závist, vražda, svár, lest, zlomyslnost, donašečství, pomlouvání, jsou to lidé Bohu odporní, zpurní, nadutí a chlubití.** Nepřipomíná tento výčet charakterových vlastností přesně obraz lidské společnosti na sklonku dvacátého století?

Tam, kde je společnost těchto kvalit, se lidem zatemňuje mysl a zatemněná mysl způsobuje nejen plné psychiatrické léčebny, ale také se projevuje nepřirozenou sexuální orientací.

Homosexualita není jen záležitost sexuální, je to také záležitost duchovní (odpad od Boha) a duševní. Názor pana Hromady, že dítě může vyrůst v homosexuálním partnerském vztahu a nepoškodí to jeho psychiku a dokonce ani jeho sexuální orientaci, tento psychický posun - doslova zatemněnost mysli - jen potvrzuje.

Pan Hromada se snažil přesvědčit diváky, že homosexualita je vrozená a nelze se jí naučit. Ani to není úplná pravda. Zamlčel, že také existuje bise-xualita, to znamená jakási možnost žít

obojím způsobem, kde naopak všechno záleží na prostředí v jakém dítě vyrůstá, jaký příklad vidí v otci, v matce a v jakém mravním ovzduší se pohybuje.

Nechat jakékoliv dítě vyrůst v prostředí, kde jeden muž si říká tatínek a druhý maminka může vést jediné k velmi rychlému vypěstování schizofrenie. Schizofrenie takového rozsahu, jehož dopad si nikdo z nás nedovede představit.

Ačkoliv v dějinách lidstva byla různá období, kdy homosexualita kvetla, vždycky to byl počátek konce té konkrétní civilizace. Na druhé straně nemáme dochováno v lidské historii, že by si kterákoliv civilizace dovolila legálně svěřit výchovu dítěte do takového svazku. Všelicos si lidstvo už na sobě samém dovolilo vyzkoušet, ale toto ne. Bude-li konec dvacátého století stole-tím pokusů v tomto směru, pak jsou to pokusy proti lidskosti, pokusy podobné pokusům, které praktikoval nacistický lékař Mengele na obětech v koncentračních táborech a já tu veřejně prohlašuji, že není ani jedno dítě v žádném dětském domově tak nízké ceny, aby ho stálo za to k takovému pokusu obětovat.

Homosexualita je hřích a i vrozená homosexuální orientace je následek generačního hříchu odpadnutí od Boha a nerespektování jeho řádů. V naší bližší historii to vidíme hlavně na degeneraci šlechtických rodů, kde se kvůli majetku často brali příbuzní mezi sebou a sexuální mravy tu byly vždy uvolněnější než u poddaného lidu. Právě u starých šlechtických rodů se homosexuální nebo bisexuální orientace objevovala častěji než u prostého lidu. Vzhledem k přísným náboženským normám však byla tajená.

Pokud jste viděli na obrazovce tváře mladíků, kteří se k homosexualitě přihlásili, viděli jste jen nešťastné oči plné vzpoury. Míra homosexuální orientace dnešních mladých lidí plně dosvědčuje, kam jsme dospěli spontánní rozvodo-

voští, uvolněním mravních i morálních zásad, volným sexem a hlavně totální ateisací národa.

Je tedy nějaká naděje?

My křesťané nemáme být těmi, kdo kamenují hříšníky, protože my víme, že jsme všichni zhřešili a byli jsme všichni daleko od slávy Boží. Ale, právě proto, že jsme byli hříšníky, kteří se směli sejít se Spasitelem, víme také, kdo je náš Bůh.

Chtěla bych teď říci tobě, mladý příteli! Možná jsi naladil náš biblický program docela náhodou a máš tento bolestný problém nebo znáš někoho podobného. Pamatuj si:

Jestli jsi sám sebou polekaný, jestli tě trápí tvoje orientace, jestli chceš najít skutečně pravdivou odpověď na smysl svého života, potom ti Ježíš Kristus, ten který zemřel za všechny hříchy světa včetně homosexuality a ten který vstal z mrtvých, přemohl hřích i smrt a žije, nabízí všem svůj soucit, všechno své smilování, všechno své slitování, všechnu svoji lásku a všechno své milosrdenství.

Tento Ježíš Kristus na tebe čeká, protože pro něho máš vysokou cenu. Nic mu nemusíš předstírat, on o tobě všechno ví. O tvém hříchu, dědičné náklonnosti a příčině této nenormality ví dokonce víc, než ty sám. On ví, kde ve tvém rodě nastal ten odklon od Boží pravdy a proč. On ví, jaký byl tvůj vztah k matce a otci a jak ti možná velmi špatný příklad rodičů ublížil. Přijdeš-li k Němu s pokorou, uznáš-li, že jsi ho nehledal, že tě nezajímal, že jsi jím pohrdal, ale že ho přesto potřebuješ, On ti pomůže. Neslibuji ti levné sliby. Cesta, kterou s Ježíšem půjdeš, nebude snadná, bude úzká, bude vyžadovat celé tvé srdce i odvahy celé tvé mysli a zmužilost tvého těla. Ale nedáš-li se odradit a vytrváš-li do konce, přinese ti nejen vítězství nad hříchem tady, ale zároveň i věčný život s Ježíšem Kristem v jeho království navždy.

Na druhou stranu, zůstaneš-li zpurný vůči Božím principům, pohrdneš-li Ježíšovou milostí a jeho zástupnou smrtí na kříži i za tebe, potom dobrý, spravedlivý, svatý, čistý Bůh musí potrestat i tvůj hřích. A mzdou hříchu je smrt. Nic menšího než smrt. Nemyl se, Bohu se nebude nikdo do nekonečna vysmívat. Nevysmívala se mu do nekonečna Sodoma a Gomora, nevysmíval se mu Řím a nebudou se mu vysmívat ani Češi.

Obrátíš-li se ke Kristu, čeká tě život a to dokonce věčný život. Neobrátiš-li se, zvolil sis sám smrt.

Na jedno tě však musím upozornit. Neobrátiš-li se ke Kristu, je to tvoje věc a zodpovídáš si jen sám za sebe. Jestliže však zapleteš do svého převráceného života jakékoliv dítě, pak bereš zodpovědnost i za něj.

Ježíš, ten který tě tak miloval, že dal sám sebe, abys nemusel zemřít, ale mohl žít, i když jím zatím pohrdáš, řekl:

♦ ***Kdo by svedl k hříchu jednoho z těchto nepatrných, kteří ve mne věří, pro toho by bylo lépe, aby mu pověsili na krk mlýnský kámen a potopili ho do mořské hlubiny. Běda světu, že svádí ke hříchu. Svody sice nutně přicházejí, ale běda tomu, skrze koho přijdou. Jestliže tě tvá ruka nebo noha svádí k hříchu, utni ji a odhoď pryč. Lépe je pro tebe vejdeš-li do života zmrzačený nebo chromý, než abys byl s oběma rukama či nohama uvržen do věčného ohně. Jestli tě tvé oko svádí ke hříchu, vyrví je a odhoď pryč. Lépe je pro tebe, vejdeš-li do života jednooký, než abys byl s oběma očima uvržen do ohnivého pekla.***
(Mt 18, 6-9)

Příteli, jsi v daleko větším nebezpečí, než jako ateista tušíš. Navrať se ke Kristu, smíř se s Bohem, dokud je čas. Velmi tě o to prosím.

- Marie Frydrychová -

ČEHO SE ODŘEKNOUT

♦ ...odřekli jsme se věci ukryvaných kvůli hanbě...

(2. Korintským 4,2 NS)

Odřekli jste se ve svém životě "věci ukryvaných kvůli hanbě" - věci, které vám pocit důstojnosti nebo vaše pýcha nechťejí dovolit vynést na světlo? Dají se snadno skrývat. Je ve vašem srdci taková myšlenka o jiném člověku, že byste byli velice neradi, kdyby vyšla najevo? Potom se jí zřekněte ihned, jak vám vstoupí na mysl - odříkejte se takových věcí, až ve vás nezůstane žádná skrytá neupřímnost ani vychytralost. Závist, žárlivost a svár nemusejí nutně pocházet z vaší staré hříšné přirozenosti, ale z těla, které bylo na takové věci v minulosti zvyklé (viz Římanům 6,19 a 1. Petrova 4,1-3). Musíte se mít neustále na pozoru před vším, co by mohlo vašemu životu způsobit hanbu.

♦ ...nepočínáme si chytrácky...

(2. Korintským 4,2 NS)

To znamená nerozhodovat se pro něco jen proto, že si chcete prosadit svou. To je nebezpečná past. Víte, že Bůh vám dovolí jednat jediným možným způsobem - pravdivě. Dávejte si tedy pozor, abyste se nikdy nesnížili k cestě klamu. Klamete-li, přivoláváte na sebe Boží rány a zhoubu. Může se stát, že lidé vaše chytráctví ani nerozpoznají - Boha však oklamat nemůžete. Nikdy nesmí vyprchat vaše odhodlání dát Bohu vše - být tím nejlepším k Jeho slávě. Kdybyste přistoupili na určité věci a začali byste chytračit, do vašeho života by se vetřela nepoctivost, která kazí vše, co je nejvyšší a nejčistší. Tak byste potupili povolání, které vám Bůh dal. Mnoho lidí se k Bohu obrátilo zády, protože se báli na věci dívat Božím pohledem. K největší duchovní krizi dochází tehdy, když má člověk ve své víře pokročit o kousek dál.

- Oswald Chambers -

KULT UCTÍVAČŮ DÁBLA

Historie a současné podoby satanismu

Satanismus není sekta, ani organizace s jednotnou strukturou. Je to hnutí, jehož skupiny vznikají a zanikají bez jakýchkoliv vazeb na předcházející. Jeho podstatou je vzpoura, která užívá symbolu křesťanského "vzdoroboha". Projevy satanismu leží na pomezí náboženství, psychopatologie a patologie sociální, ale jeho obrysy jsou tak rozmlžené, že není často jasné, které konkrétní jevy k němu vlastně řadit.

Podle etymologie slova satan (hebrejsky nepřítel, žalobce, odpůrce) představuje satanismus hnutí nepřátel křesťanského Boha. Zjednodušeně řečeno: satanismus = antikřesťanství. Protest proti křesťanství může být ovšem trojího druhu: Může být protestem proti většinovému náboženství, protestem proti morálce, která na tomto náboženství stojí, případně protestem proti hodnotám křesťanské civilizace jako takové. Podle těchto tří aspektů se formulují tři základní proudy satanismu.

Satanismus jako antináboženství

Nejstarší formu satanismu představuje satanismus náboženský. Jeho kořeny vycházejí z pohanství a během středověku se projevoval jako jeden z inspiračních zdrojů lidového čarodějnictví. Tehdy se formoval jako hnutí vzpoury proti krutým sociálním podmínkám, jako výron nenávisti proti všemu, co reprezentovalo daný společenský řád. Ze zachovalých zpráv je zřejmé (pokud nejde jen o tragickou paranoidní fantazii v myslech inkvizitorů), že tito satanisté uctívali Satana jako reálně existující duchovní bytost. Při shromážděních na opuštěných a zpusltých místech, tzv. sabatech, ho vzývali orgiastickými rituály a věřili, že jim na toto vzývání odpovídá, dává jim sílu a vede je v nejrůznějších životních situacích.

Dějiny satanismu jako intelektuálské ideologie začínají ovšem až v 17. století. Zvláště v západní Evropě šlo o dobu nastupujícího společenského marasmu a dekadence, dobu úpadku náboženské víry a jejího nahrazování magií a pověrou. Ve Francii té doby zorganizovala Kateřina Deshayesová, pařížská čarodějka, rozsáhlé spiknutí, jehož cílem bylo udržet pro markýzu de Montespan, milenku Ludvíka XIV., trvalou přízeň krále. K tomuto účelu bylo slouženo několik mší lásky, při nichž nahé tělo paní Montespan sloužilo jako oltář a odpadlý kněz abbé Guibourg na něm obětoval živé dítě. Z jeho krve se vyráběly hostie, které pak byly tajně předkládány králi. Když se vše prozradilo, bylo zatčeno 367 osob, vesměs vysoce postavených lidí dvora, sedmdesát čtyři z nich bylo odsouzeno a Deshayesová sama byla v roce 1680 upálena.

Nelze pochybovat, že abbé Guibourg, paní Montespan i Kateřina Deshayesová věřili v reálnou existenci Satana. Rituální mše vykonávali za magickým účelem a o jeho účinnosti byli podle všeho přesvědčeni. Jak však upadala náboženská víra, začaly se satanistické aktivity stávat stále více a více hříčkou k pobavení, přitahující sadomasochisty, ba i jiné sexuální devianty, jejichž hlavním motivem nebyla magie, ale sexuální orgie, které byly s těmito obřady spojovány. Tak tomu bylo počátkem 18. století v anglickém Hellfire Club (Klubu pekelného ohně), kde se pod vedením sira Francise Dashwooda konaly pro společenskou smetánku karnevalové obřady, jejichž jediným nepochybným účelem byl masový sex.

Deviantní sex smíchaný s prvky zednářského učení hrál ústřední roli i v magické koncepci největšího satanisty 20. století, Angličana Aleistera Crowleye (1875-1947). Crowley sám se považoval spíše za Antikrista, mága a "Bestii 666" než za uctíváče ďábla. Přesto jeho spisy ovlivnily vývoj soudobého satanismu více než kterokoliv jiné.

Crowley tvrdil, že v roce 1904 byl ve stavu transu navštíven andělem Aiwassem, který mu nadiktoval evangelium pro tuto dobu: Knihu zákona - Liber legis. Její základní myšlenkou měl být tzv. thelemický zákon (řec. thelema = vůle): "**Dělej, co chceš, to ať je tvůj celý zákon.**"

V roce 1920 se Crowley s malou skupinkou následovníků odstěhoval na Sicílii, kde založil Opatství Thelema, aby odtud šířil své nové "evangelium" do celého světa. V roce 1921 přiměl kozla, aby se pářil s jeho stálou družkou Leah Hirsigovou, ale šíření nového náboženství po světě přesto selhalo. Navíc, když jeden člen "opatství" zemřel, protože během magického rituálu vypil krev nemocné kočky, Mussoliniho úředníci skupinu z Itálie vyhnali.

V roce 1912 byl Crowley uveden do hermetického řádu O. T. O. (Ordo Templi Orientis - Řád východního chrámu) a po několika letech se stal hlavou jeho britské organizace. O. T. O. mělo několik odboček po celém světě a jednou z nich byla i tzv. Thelemická církev v Kalifornii. V jejím čele stál odborník na raketové motory Jack Parsons. Thelemická církev se stala slavnou, když se Parsons pokoušel přivést z hvězdných sfér dolů na zem "Měsíční dítě" a vtělit je do dělohy žijící ženy. První tři březnové dny roku 1946 prováděl raketový vědec pohlavní styk s jednou svojí obdivovatelkou ("Babylonskou děvkou") a pomocí zařikávání se jí pokoušel přivést do jiného stavu. Když se mu to nezdařilo, uprchla mu kandidátka na výše zmíněnou děvku s deseti tisíci dolary v kapse a se spisovatelem sci-fi Ronem Hubbardem, který dělal sexuálně vyčerpanému mágovi pomocníka. "Úplně šílím, když se musím dívat na blbost takových klacků," napsal o tomto pokusu Crowley představitelům O. T. O. v USA. Sám Parsons byl roztrhán výbuchem ve své podzemní chemické laboratoři v Pasadeně roku 1952 a zhruba v té době si druhý z těchto "klacků" Hub-

32 ZÁPAS O DUŠI

bard založil vlastní vysoce prosperující náboženskou organizaci - Scientologickou církev.

V nejnovější době provozovala své-rázný kult dábla spojený se sexuální magií i Církev Posledního soudu (Church of Final Judgement), založená r. 1967 Robertem DeGrimstonem a jeho ženou Mary Anne, bývalou prostitutkou. Tato církev pocházela z Anglie a nutila své členy ke krvavým rituálům. Proslula pochody s vycvičenými bílými vlčáky po ulicích San Franciscu a Los Angeles a také tím, že příznivcem této skupiny se stal Charles Manson, člověk prohlášený se za Satana a Krista v jedné osobě a pověstný vraždou hollywoodské herečky Sharon Tateové a jejích přátel dne 9. srpna 1969.

Je ovšem pravda, že krvavé oběti jsou dnešními satanisty vesměs odmítány. Poslední významnou skupinou náboženského proudu satanismu v USA byl tzv. Séthův chrám Michaela Aquina a jeho ženy Lilith Sinclairové. Tento kult byl ustanoven v roce 1975 a za hlavní pilíř chrámového učení bylo kromě odmítání krvavých obětí prohlášeno přijetí Sétha neboli Satana jako doslovné osoby. Aquino prohlašoval, že anděl Aiwass, který se zjevil Crowleyovi v roce 1904 v Káhiře, byl ve skutečnosti bůh smrti Séth. Ten prý obdaroval člověka inteligencí a umožnil mu stát se bytostí podobnou Bohu. Aby toho dosáhl, musí se ovšem člověk nejdříve zbavit "spánku", který je jeho normálním funkčním stavem, a dosáhnout "sebeuvědomění" pomocí procesu zvaného "xepering". Ten pozůstává z četby, přijímání vědomostí a provádění rituálů. V dobách největšího rozmachu měla Aquinova církev asi sto členů, ale v druhé polovině osmdesátých let se prakticky rozpadla.

Satanismus jako antimorálka

Silný protiklad k výše uvedeným skupinám představuje kalifornská Církev Satanova a její dílčí organizace. Tyto "církev" reprezentují naprostou většinu současných satanistických or-

ganizací. Zakazují rituální obětování lidí i zvířat a odrazují své členy od účasti na jakékoliv ilegální činnosti. Protestují ovšem proti křesťanské morálce. Tu považují za pokryteckou, slabošskou a škodlivou. Vyhlašují narcistickou víru v člověka, který není spoután žádnými omezeními, žije volně a je mu vše dovoleno. Proti solidaritě staví egoismus, proti odpuštění odplaty, proti soucítění boj. Z politického hlediska mají blízko k extrémní pravici, z teologického hlediska tvoří nové specifické pojetí dábla: satan není pojímán jako reálně existující bytost duchovního světa, ale jako symbol volnosti, pokroku a požít-kářství.

Za uznávanou hlavu tohoto proudu satanismu a současně za největšího satanistu 20. století je považován Anton Szandor LaVey, který se narodil v roce 1930. Když v 15 letech uprchl z domova, byl nejdříve zaměstnán v cirkusu jako pomocný krotitel šelem, pak jako poutový hypnotizér a posléze jako hráč na parní varhany. Když se v roce 1951 oženil, přihlásil se na studium kriminalistiky v San Franciscu a současně si přivydělával jako policejní fotograf. Znechucen prý násilím, které viděl kolem sebe, začal studovat okultní vědy a ve svém domě pořádal esoterické přednášky. O Valpuržině noci (z 30. dubna na 1. května) roku 1966 si pak vyholil hlavu a prohlásil se za velekněze Církve Satanovy.

Slávu si ovšem LaVey získal především jako autor Satanské bible (1969), která se stala nejvýznamnějším okultním bestsellerem. V ní srozumitelným způsobem vykládal svoji životní filozofii "egoteismus". LaVey jej charakterizoval jako ideologii osvobození od pout konvence a slabošské morálky, zbožštění sebe sama, něco na hranici mezi psychoterapií a náboženstvím. Jde o ideologii extrémního narcismu: LaVey ctí pouze LaVey, jeho náboženstvím je egoismus a ukájení choutek, jeho Já je bůh a to jediné je prý opravdu satan-ské.

Díky LaVeyově proslulosti se Církev Satanova stala nejrozšířenější satanistickou organizací na světě, asi s pěti tisíci členy a mnohými odbočkami, tzv. slujemi ("grottoes"), na všech kontinentech. Ty ovšem občas kryly zcela pochybné aktivity. Martin Lamers z holandské sluje ustanovil například počátkem sedmdesátých let v Amsterdamu systém nevěstinců a žádal státní úřady o osvobození od daní (striptérky svých podniků označoval za klášterní sestry a jejich masturbaci za realizaci symbolického spojení se Šejanem). Spor s holandskou vládou nakonec prohrál, ale přesto Lamers považoval Holandsko za satanistický ostrůvek v moři útlaku ostatní Evropy a prohlašoval, že "existují skupiny, které by chtěly být součástí Církve, ale nemají odvahy se k nám přidat, protože mají strach".

To možná platí o Belgii, kde dosud nebyly zrušeny středověké zákony o čarodějnictví, ale rozhodně to neplatí pro Českou republiku. Zde se již několik let hlásí k LaVeyově Církvi Satanově kapelník skupiny Root Jiří Valter (alias Big Boss) a jeho obdivovatelé.

Jiří Valter není LaVey a Česká republika 90. let nejsou Spojené státy let šedesátých. Po čtyřiceti letech komunismu, který sám byl egoteistickou ideologií par excellence, připomínají Valterovy projevy ze všeho nejvíce ateistické příručky 50. let. Samozřejmě právě tak jako tehdy komunismem jsou dnes přitahováni satanismem vesměs lidé s narušeným sebevědomím, lidé, kteří prošli životním traumatem, pocitem společenské bezvýznamnosti atd. Zvláště u nezralých lidí lze očekávat, že podlehnou lákavé představě, že agresivní vzpourou překonají pocit vlastní méněcennosti.

V polovině osmdesátých let již Církev Satanova přesáhla zenit své slávy. LaVey přestal vycházet ze svého domu, trpěl extrémní osamělostí a za dlouhých nocí hrával na klavír polyuretanovým figurínám. V roce 1985 byla v Connecticutu založena poslední velká

skupina, která se hlásila k LaVeyově odkazu - Církev satanského sjednocení Paula Valentina. Valentinova skupina, měla v době svého vrcholu přes tisíc členů na celém světě, zahrnovala sexualitu do svého rituálu, "pokud odpovídá zákonu o povoleném věku". Valentin sice důrazně odsuzoval zneužívání dětí, ale bez jakéhokoliv studu připouštěl, že jedním z důvodů, proč založil svou organizaci satanistické víry, byl pocit moci, kterého se mu tím dostalo.

Satanismus jako antikultura

Třetí proud satanismu, v našich podmínkách zdaleka nejpočetnější, zahrnuje jedince a skupiny, jimž z celé jejich satanistické charakteristiky zůstalo pouhé slůvko "anti". Zatímco náboženští satanisté v Satana věří a antimiturní satanisté často nevěří, antikulturní satanisté o Satanovi často ani příliš neuvažují. Jsou to většinou osamělí mladí lidé, kteří žijí na okraji společnosti, v lepším případě se účastní tvorby nové kultury, která zahrnuje tradiční hodnoty krásy, dobra a života.

Někdy se sdružují, ale nevytvářejí pevnější organizace, někdy žijí samotářsky. Vždy ale vyznávají svoji vlastní verzi satanismu, jehož rituály si tvoří na základě četby o tomto tématu. Často je jejich způsob života spojen s užíváním drog, zvláště halucinogenů, a fanatickou oddaností heavymetalové hudbě.

Zejména posledních dvacet let znamenalo explozi zájmu o skupiny tzv. heavy metalu, jejichž symbolika i tvorba propagují démonická témata smrti, zatracení a násilí. Rockové festivaly pod širým nebem skupin Black Sabbath, Iron Maiden, AC/DC či KISS mnohdy připomínají pohanské sabaty a jejich účastníci vystupují v oblecích jako při náboženských slavnostech. Od známého koncertu skupiny Rolling Stones v Altamont v roce 1969 jsou zaznamenány na takových setkáních i vraždy. Lidé hlásící se k tomuto proudu satanismu vnímají současnou západní civilizaci jako křesťanskou a s odmítáním této civilizace nacházejí svoji iden-

titu v nenávisti vůči křesťanství. Někdy jde o lidi upřímně toužící po dobru a lásce (a křesťanství si ztotožňují s náboženskou nesnášenlivostí), občas ovšem podléhající komerční manipulaci nejrůznějšího druhu. Pod vlivem satanistických písní mohou pak i mimo vzrušenou atmosféru veřejných koncertů páchat tragické činy (například masový vrah R. Ramírez v roce 1985 v jižní Kalifornii nacházel inspiraci pro mnohonásobné noční krvavé orgie v písní skupiny AC/DC Night Prowler - Noční tulák).

Nicméně i u tohoto proudu satanismu je třeba přijímat širší souvislosti. Steven Hurd obžalovaný v USA v roce 1970 z rituální vraždy a kanibalismu či Francisco Fuster odsouzený na 165 let vězení v roce 1984 za pohlavní týrání a zneužívání dětí a mnozí další jsou jen logickým vyústěním zásad hlásaných samotným LaVeyem - satan znamená ukájení choutek, nikoliv odříkání, satan znamená všechny hříchy, které vedou k fyzickému, mentálnímu nebo emočnímu uspokojení. Satanismus má mocnou destruktivní potenci a odlišnost jednotlivých případů je často pouze v tom, že jednou je to deviantní motivace, která vede k deviantnímu chování, jindy je to deviantní chování, které vyvolává deviantní motivaci.

Tisíce mladých lidí nosí trička vyzdobená obrácenými pentagramy, sprejem nastříkané satanistické symboly a hesla jsou dnes běžně k vidění na náhrobních kamenech opuštěných hřbitovů i na stěnách učilišť mládeže. Dábel - pokud existuje - má nepochybně zájem na kulturním úpadku, satanistickém módním stylu a démonických rockových skupinách. Ale ruku na srdce, myslím si, že více než všešticími adolescenty skandujícími na rockových koncertech jeho jméno, musí být nadšen jadernými zbraněmi, koncentračními tábory a hrotilci se ekologií. Ale tato oblast představující samo centrum satanova panství ve světě už nespadá pod religionistické heslo "satanismus".

- Dr. PROKOP REMEŠ, DINGIR 3/98, časopis o sektách, církvích a nových náboženských hnutích
Jankovcova 31, 170 00 Praha 7

PROFIL VELEKNĚZE

Rozhovor s veleknězem Církve Satanovy Jiřím Valterem, hudebníkem a zpěvákem skupiny Root:

Zavzpomínej nejdříve na své mládí, na rodiče a sourozence. Napadlo mě totiž, zda tvé satanistické vyznání nemá kořeny v nějakém traumatu z dětství.

Co blbneš? Moje dětství bylo krásný, šťastný a hlavně svobodný, jak jen to v bývalém režimu šlo. Jediný trauma, o kterém vím, jsou komunisti.

Jakou školu jsi studoval?

Po gymnáziu dva ročníky sociálně-právního nástavby.

Na vysokou jsi nepomýšlel?

Věděl jsem, že jsem dostatečně inteligentní a že bych vejšku zvládl, ale nezajímalo mě to. Já jsem hlavně nechtěl pracovat, což se mi povedlo.

Něčím ses ale živit musel.

Čas od času jo, třeba jako dělník nebo pracovník v krematoriu, ale vždycky jsem byl dost vyčůraný, abych si našel klidné a dobře placené místočko. Ostatně, takovou oázou byl i kriminál ...

Byli tví rodiče věřící nebo aspoň "hledající"?

Myslím, že - aniž by to tušili - vlastně mě vychovávali v intencích satanismu a já byl už v dětství sám sobě pánem. Ale jinak byli zapřisáhlí ateisté, a pokud vím, nikdy se o náboženství ani o filozofii nezajímali.

Jak jsi pokračoval v duchovní cestě?

Několik let jsem stagnoval. Byla šedesátá léta, doba hippies, kdy jsme kašlali na všechno a užívali si mejdanů, bigbeatu a života na plný pecky. Až zpětně jsem pochopil, že jsem byl vlastně satanista odjakživa, aniž bych znal ono známé heslo Aleistera Crowleyho:

"Dělej si co chceš, neboť to je zákon."
A my jsme si dělali, co jsme chtěli, byli
jsme mladý a žili jsme svobodně.

Zkráceno - DINGIR 3/98

OKULTISMUS A SATANISTÉ

Kriminální případy, které jsou spáchaný ve jménu satana, plní stránky novin a časopisů celého světa, naše nevyjímaje. Možná, že toto varování je předčasná, ale protože jde o celosvětový trend, bude časem aktuální i u nás. Magie, sexualita a násilí je fenoménem většiny světa.

Okultismus a novodobé pohanství obklopuje každého z nás. Jen málokdo si uvědomuje, že i ta nejnevinnější okultní zábava může mít démonické, satanské pozadí. Materialisticky orientovaný člověk nemá možnost se těmto vlivům bránit. Nemá důvod, proč by se měl bránit, protože nevidí žádné nebezpečí, které jej ohrožuje. Ohrožen je však každý - mladý, starý, vzdělaný, nevzdělaný, věřící i nevěřící. Ne nadarmo nás Boží slovo nabádá:

◆ *Mějte se na pozoru, aby vás nikdo nesvedl! (Matouš 24:4)*

Mít se na pozoru je aktuální výzva pro každého. Máme povinnost chránit děti, které jsou nám svěřeny do péče i výchovy. A právě zde ztrácejí mnozí rodiče půdu pod nohama.

Myšlení dětí a mládeže je ovlivněno okultními praktikami od útlého věku. Prostřednictvím televize se seznamují s okultně laděnými kreslenými příběhy i démonickými tvory. Filmy, videofilmy, klipy z rockových koncertů i písně mají společného jmenovatele - okultismus.

Mezi běžné a populární cesty, jak se mládež seznámí s vyšším stupněm zasvěcení, patří videohry, kdy účastník prožívá vraždy, znásilnění, loupeže, přepadení a satanské rituály. Satanismus nabízí nadpřirozenou moc, vzrušení, sebeuspokojení a pocit seberealizace v rebelii proti rodičům i společnosti.

Nezanedbatelný je vliv starších kamarádů, drogová scéna a v neposlední řadě zasvěcení do okultních praktik přímo ve školách.

Ve Spojených státech jsou základy okultismu součástí vyučování v předmětech historie, antropologie, společenských věd, sociologie a sociální psychologie. Studenti se seznamují s přehledem světových "náboženství" a pronikají do tajů okultních praktik různých kultur. Děti ve školách zkouší věštění, učí se zaklínání, praktikují seance, poznávají spiritismus, učí se řadu her a používají názorné pomůcky, které zájem o okultismus podporují. Kdo se zabývá okultními praktikami, kdo překračuje hranice temnoty, se nevědomky otevírá působení démonických sil.

Mnozí rodiče jsou přesvědčeni, že děti mají potřebu vědět o světě co nejvíce, a doufají, že jim okultní informace nemohou ublížit. Většina dětí skutečně vyroste a ztratí zájem, ale i malé procento, podle odhadu je to asi pět procent, zůstává trvale znetvořeno. To platilo dříve. Dnes je stále více mladých lidí, o nichž odborníci prohlašují, že jde o antisociální živly. Satanisté se dají zhruba rozdělit do tří různých skupin:

Tradiční satanisté otevřeně vyzývají Satana, mají vlastní kostely, slouží "Černou mši", přijímají tělo i krev svého pána z lebečního kalichu, pijí krev oběti smíchanou s močí účastníků této svátosti u kříže, který je obrácen "hlavou" dolů. Černou mši často provází násilí, surovost, sexuální deviace a bestiální krutost.

Satanisté mimo zákon mají tajné skupiny, používají sex a drogy, aby přilákali mládež, která s drogami obchoduje. Tito jednotlivci a skupiny vykrádají domy, vandalizují kostely, hanobí hřbitovy, mrzačí zvířata i sebe. Nezastaví se před ničím, ať jde o oběti živé, či pohřbené. Cílem satanistů je zbavit budoucího člena strachu a odporu k smrti, aby nikdy nedávali najevo

jakoukoliv nelibost a slabost. Všichni jsou vázání mlčením. Kdo ze satanské sekty vystoupí, je v nebezpečí.

Ojedinělí satanisté jsou samotáři. Obvykle se jedná o mladé chlapce, kteří jsou přitahováni k fantaziím o násilí a nadpřirozené moci. Často se jedná o osamělé děti, které dávají najevo své chmurné životní zkušenosti a myšlenky na smrt.

Typický mladý satanista je inteligentní, zvědavý a tvořivý mladý člověk, který nemá mnoho přátel, trpí nízkým sebevědomím a rodinným nezájmem. Satanismu mu nabízí to, co nemůže dosáhnout vlastními silami.

Satanismu nepodléhá pouze pohlavně nezralá, nerozumná a nerozvázná rebelující mládež, ale i dospělí. V západních zemích k nim patří lékaři, právníci, policisté a další společností uznávaní občané.

Ptáte se, jak ochránit děti před vlivem okultismu a satanismu? Zajímejte se o to, co vaše děti čtou, poslouchají, na co se dívají, jaké mají kamarády. Experimenty s magií mohou přivést děti na scestí. Spoléhat plně na to, že škola z dětí vychová morálního a čestného člověka, nemůžeme. Jako rodiče nikdy nezlehčujte zájem o satanismus, čarodějnictví, magii a okultismus. Cílenou snahou vedte děti ke zdravějším aktivitám a pozor na výchovu bez hranic a pravidel.

- kas -

BOŽÍ PŘÍTOMNOST

Jestliže nám v životě něco schází, ať už fyzicky, nebo emocionálně, hledáme vzrušující zážitky. Výsledkem je, že se pak snažíme o pouhé napodobování činnosti Ducha svatého; staneme se citově závislí, a pokud nepřestaneme ve svém duchovním životě hledat pouze vzrušení a budeme se chtít stále jen "vznášet jak orlové" (Iza 40,31), zničí nás to i duchovně.

Abychom žili v Boží přítomnosti, nemusíme připravovat žádné zvláštní okolnosti, nemusíme vyhledávat zvláštní místa, stačí, abychom byli rozhodnuti hledět stále na Boha.

Problémy vznikají když odmítáme věřit, že Jeho přítomnost je skutečná. "**Proto se bát nebudeme být...**" (Žalm 46,2) - žalmista tu hovoří o zkušenosti, kterou zažijeme když pochopíme skutečnost, že Bůh je neustále s námi, ať už to vnímáme či nikoli. A potom vyznáme: "Vždyť Bůh tu vždycky byl!" Samozřejmě, že je nutné prosit Boha o vedení v kritických chvílích našeho života, ale neměli bychom stále úpět k Bohu v prosbách o vedení při každé malé věci. Jistě, Bůh vás povede, a navíc, On to dělá už teď!

- Oswald Chambers -

NOVÝ VĚK A IZRAEL

Důkaz, že Nový věk zasáhl Izrael, lze pozorovat na každém kroku. Obchůdky s léčivými krystaly, instituty alternativního léčení, meditační semináře a trénování vědomí mění tradiční život obyvatel. Lidé jsou unaveni neustálými konflikty a napětím. Mnoho nevěřících židů je nespokojeno s Ortodoxní náboženskou společností a hledají "něco více". Mnozí ignorují judaismus úplně a během tradičních sabatových večerů diskutují o učením suffimu až po buddhismus. Zájem o novověké metody a náboženské praktiky odhaluje hlubokou nespokojenost obyvatel se současným stavem života. Všichni mají jedno společné - nemohou své hledání pojmenovat nijak výstižněji, než jak sami říkají: "Milujeme Boha."

Lidé se scházejí na víkendových seminářích, kde "vytvářejí energii tak, že se vzájemně objímají a společně dýchají". To je součástí tantrické filozofie těla a mysli. "Objímání nás sblízuje a odstraňuje bariéry." Semináře masáží těla a další orientální techniky nejrozličnějších terapií přitahují věřící i nevěřící.

Časopis alternativního života, novověká hudba, alternativní medicína, to vše jsou pro Izraelce nové a populární aktivity. Účastníci jsou nadšeni harmonií setkávání, jak každý s každým nádherně vychází. Na mnoha místech se konají festivaly Nového věku.

- Sharon Moshavi -
Business Week, 10/1988

PÍSEŇ, KTERÁ ZMĚNILA MŮJ ŽIVOT

Narodil jsem se v Magdeburku v bohaté židovské rodině. Čím bohatší byli němečtí Židé, tím více se asimilovali. O svém židovství už nechtěli nic vědět. Chtěli být jako ostatní. To byla cena bohatství a úspěchu. Ale v nacistickém Německu jim to nebylo nic platné. My jsme ušli holocaustu jen tak, že nás rodina jednoho evangelického faráře v Quedlinburku schovala v zadní části starého domu. Když jsem po letech strávených v úkrytu směl znova vyjít na ulici, užasl jsem: všude samí černí lidé! Ptal jsem se maminky: "Proč jsou všichni černí, jen my jsme bílí?" Byli to černoši z americké armády, která obsadila Německo.

Naše rodina se po válce vrátila zpět do Magdeburku. Otec tam udělal politickou kariéru v tehdejší liberálně demokratické straně. Po vítězství ve volbách se stal zemským předsedou. Jednoho dne však dostal varování: Dnes večer budete odvezeni na Sibiř. Byla doba stalinských čistek. Šest let poté, co jsme ušli holocaustu. Museli jsme všechno opustit a utéci do západního Německa. Za Hitlera nás pronásledovali pravičáci, teď zas levičáci. V srdci jsem si řekl: Až se jednou ožením, tak pro mne tahle odysea skončí. Když jsem se pak skutečně oženil, o svatební noci jsme oba utekli do Izraele. Je to už přes třicet let. Máme pět dětí a osm vnoučat. Obrátil jsem se, když mi bylo 18 let. Boží láska se dotýkala mého srdce už v nehostinném

uprchlickém táboře v západním Německu. Bylo to v roce 1951. Jednou týdně sem se svým farářem přicházela skupina mládeže a zpívali často píseň "Pán Bůh je láska, dal svého Syna..." To byly nejkrásnější okamžiky v tom přeplněném táboře. Později jsem bydlel nedaleko Düsseldorfu. Často jsem vzpomínal na tu krásnou, světlou chvíli, když v táboře zazněla píseň "Pán Bůh je láska..." Ve všech církevních zpěvnících jsem tu píseň hledal, ale marně. Chodil jsem do kostelů a hledal toho faráře, pátral ve Zlatých stránkách. Chtěl jsem s ním mluvit o čase svého dětství. S jedním farářem jsem si dokonce domluvil schůzku a navštívil jsem ho. Na stole měl lebku se svíčkou. Když jsem mu vypověděl, proč jsem přišel, řekl mi:

"Milý hochu, kdyby všichni přišli tak jako ty, musel bych se zbláznit. Mám na starosti tisíce lidí." Řekl jsem si, že čas mého dětství je nenávratně pryč a musím se tedy rozhodnout se svými naivními představami.

Tak šel čas dál. Jednou jsem šel na taneční večer. Byl jsem tanečním mistrem. Tehdy se tančilo v černém obleku s velkým sametovým motýlkem, ne jako dnes v džinsách. Právě jsem šel na taneční soutěž, měl jsem šanci na vítězství a hodně jsem spěchal. Najednou slyším kdesi na ulici píseň "Pán Bůh je láska, dal svého Syna..." Byl jsem jako omámený. Odkud to přichází? Kdyby zpívali cokoli jiného, třeba Ave Maria, šel bych klidně dál. Ale tahle píseň! Na ulici tam stála skupina babiček a zpívala "Pán Bůh je láska..." Stál jsem tam před nimi v černém obleku s motýlkem. Pak vystoupil asi čtyřicetiletý muž. Byl to obrácený Žid a mluvil o tom, že Ježíš je Mesiáš. Bylo to přesné Boží načasování. V pravý okamžik pravá píseň, pravý člověk. Od té chvíle jsem chodil s nimi. Obrátil jsem se a nyní je tomu už 36 let.

Povoláním jsem žurnalista. Naše agentura, která má dvanáct pracovníků, dodává zprávy o Izraeli mnoha různým

novinám a zpravodajským agenturám po celém světě. Vydáváme německý měsíčník "Nachrichten aus Israel".

- Ludwig Schneider -
Přítel Lidu, Březen 1998

IZRAEL

Pamatujete si ještě pohádku Hanse Christiana Andersena Císařovy nové šaty? Krejčí namluvili panovníkovi, že jeho nové šaty jsou tak průsvitné, že vlastně nejsou vidět. Všichni krále v novém oděvu obdivovali a předstírali, že vidí to, co vůbec neexistovalo. Pouze malý chlapec měl odvahu pojmenovat věci správným způsobem a zvolal: "Král je nahý." Během našeho zájezdu do Izraele měl tuto odvahu 85letý dr. Herold z Prahy. Starý cestovatel, který prožil služebně několik let v Alžírsku, vnímal mnohé věci s určitým odstupem a laskavou ironií. Jeho pozoruhodný komentář vlastně ani nikdo nevezal pořádně na vědomí. "Věřící člověk by neměl do Izraele jezdit," pronesl nejstarší účastník zájezdu téměř tiše, aniž by se přestal usmívat, protože i negativní zkušenost může být užitečná a vyučující.

Jeruzalém je gordickým uzlem tří světových náboženství. O poutníky nejruznějšího druhu není nouze po celý rok. I zde můžeme dobře vnímat nejednotnost křesťanského světa. Ve městě ukazují turistům dvě Golgoty. Katolíci uznávají jako Golgotu místo, kde stojí chrám Božího hrobu, protestanté považují za pravděpodobnější spíše Gordonovu zahradu za hradbami starého města. Která Golgota je ta pravá? Žádná, kromě té v tvém srdci. Pokud navštívíte Gordonovu zahradu, ukáží vám skálu ve tvaru lebky a starý prázdný hrob. Jedná se o hrob Ježíšův? Průvodci jsou našťástí rozumní a svůj komentář uzavírají smířlivě: "Nezáleží na tom," říkají, "zda tento hrob doopravdy skrýval Kristovo tělo či nikoli. Důležité je však, že hrob zůstal prázdný." Později mi

došlo, že my, poutníci svatou zemí, jsme se podobali oněm zmateným ženám, které se za velikonočního rána vypravily k hrobu, aby pomazaly mrtvé tělo. Potkaly anděla a ten jim položil velmi významnou otázku: "**Pročpak hledáte živého mezi mrtvými?**" A dodal: "**Není zde, nybrž vstal z mrtvých.**"

Jezdit do Izraele je dnes módní záležitost. Dříve jsme neměli možnost vidět na vlastní oči dějiště biblických událostí. Oko se však nenasytí viděním. Pavel Mošner z Varů mi jednou říkal, že by se rád prošel biblickou krajinou tam, kde nejsou žádné kostely a památná místa, kde jen šumí tráva. "Ale tam roste opravdu jenom tráva," řekl jsem Pavlovi, "Ježíš tam není, vstal z mrtvých a je přítomen ve své církvi." Krajina Palestiny dnes prožívá jiné události, než popisuje Bible. Pokud se chystáme do této země, měli bychom se spíše orientovat na její současnost než minulost, která je naprosto jedinečným a živým způsobem uchována na stránkách Písma. Potom najednou objevíme moderní stát Izrael a získáme dost času, abychom mohli vnímat jeho existenci uprostřed arabského světa. Nejezděme do svaté země kvůli Kristu a snažme se objevit, co to v praxi znamená, jestliže Kristus v závěru Matoušova evangelia ohlašuje svou přítomnost v církvi. Zde říká:

- ♦ **A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.** (Mt 28,20).
- Martin Sk. -

Časopis pro děti - KROKY
obsahuje vše, co děti zajímá:
příběhy, hádanky, křížovky
vždy s odkazem na Bibli
nebo na život těch, kteří věří
v Pána Ježíše Krista
jako svého Spasitele.
Distribuce: Irena Zemanová
Táborská 72, 615 00 Brno

MEMORANDUM

Adresát: Ježíš, syn Josefův,
Tesařská dílna, Nazaret

Odesílatel: Jordánské konsultační
středisko pro personální
otázky, Jeruzalém

Vážený zákazníku,

děkujeme Vám za zaslání životopisů všech dvanácti uchazečů, které jste si vybral pro obsazení vedoucích pozic Vaší nové organizace. Všichni prošli rozsáhlým systémem našich testů. Nejenže jejich výsledky zpracoval počítač, ale každý z nich prošel osobními pohovory s našimi psychology a poradci pro výběr povolání.

Naši spolupracovníci kolektivně zastávají názor, že většině Vašich uchazečů chybí řádná průprava, vzdělání a schopnosti pro ten typ podnikání, kterým se zabýváte. Nemají smysl pro týmovou práci. Doporučujeme Vám, abyste dále pokračoval v hledání osobností se zkušenostmi na řídicích místech, kteří již prokázali svou způsobilost.

Simon Petr je emocionálně labilní a podléhá výkyvům nálad. **Ondřej** nemá absolutně žádnou schopnost někoho vést. Dva bratři, **Jakub a Jan, synové Zebedeovi**, nadřazují osobní zájmy loajalitě podniku. **Tomáš** má tendence k zaujímání pochybovačných postojů, což vede k podlamování morálky. Pocitujeme jako svou povinnost Vám sdělit, že **Matouš** se nalézá na černé listině Výboru pro ochranu obchodních záležitostí Jeruzaléma a okolí. **Jakub**, syn Alfeův, a **Tadeáš** vykazují rozhodné tendence k radikálnímu chování a zaznamenali vysoké hodnoty na maniodepresivní stupnici.

Jeden z kandidátů ovšem v sobě skrývá obrovský potenciál. Je to schopný a vynalézavý člověk, dobře vychází s lidmi, má zapáleného obchodního ducha a kontakty na vyšších místech. Má velkou motivaci, je ambiciózní a zodpovědný. Doporučujeme Vám Jidáše

lškariotského jako hlavního účetního a Vaší pravou ruku. Profily ostatních mluví samy za sebe.

Přejeme Vám mnoho úspěchů ve Vašem novém podnikání.

S pozdravem,
Jordánské konsultační středisko pro personální otázky

MEZI AUKY

Ještě jednou se podíváme do světa Auků, abychom se společně zamysleli nad účelností misijní práce. Většina aktivit misijních společností má na mysli asistenci při založení místní církve, která bude samostatná natolik, aby byla schopná předávat evangelium dál a z vlastní iniciativy zakládala nové sbory. Podívejme se společně, jak se misijní práce mezi Auky naplnila během posledních čtyřiceti let. Vypráví Steve, jehož otec byl Auky zabit, jehož teta Ráchel - otcova sestra - prožila mezi domorodci třicet šest let svého života. Steve s rodinou se po smrti Ráchel mezi Auky před třemi lety vrátil.

Nejdříve bych chtěl říci, že mezi některými domorodci je silná touha nejen následovat Krista, ale také se o Krista sdílet s ostatními - tedy sami mají smysl pro evangelizaci.

Rád bych uvedl příklad, kdy se Aukové setkali se skupinou amerických turistů, kteří přijeli za dobrodružstvím a navštívili jejich území.

Ve skupině bylo čtyřiatřicet univerzitních studentů ze státu Washington. Aby se dostali na území domorodců, nejdříve dojeli autobusem na konec cesty v džungli. Tu postavily olejové společnosti, které hledají v džungli ropu. Od této chvíle skupinu provázeli tři domorodci. Vedli je východním územím andských hor do Amazonského údolí. Výprava šla čtrnáct hodin po stezkách v džungli a dál pak pokračovala v dlouhých, z kmenů stromů vydlabaných kánoích. Když studenti vykládali z kánoí bagáž, viděl jsem, že své průvodce nejen respektují, ale bylo vidět,

40 ZÁPAS O DUŠI

že jim je s nimi dobře. Pohoda byla očividná, a tak když se připravovali na večerní táborák, studenti se mně ptali: "Jsou to skutečně ti obávaní divoši, o nichž jsme četli předtím, než jsme se vydali na cestu?"

Seděli jsme společně kolem ohně, naslouchali zvukům džungle a tak jsem studentům potvrdil, že průvodci, s nimiž putovali, jedli, spali a viděli je lovit, jsou skuteční "divoši".

Viděl jsem, že mi studenti moc nevěří, a tak jsem je vyzval, aby se sami zeptali těch, kdo jsou o něco starší než oni, kde jsou jejich otcové. Jeden ze studentů si vybral domorodou ženu a já jsem překládal. Odpověděla: "Už dávno je mrtvý. Byl proboden šípem a zemřel." Řekla ta takovým tónem, jako by příčina smrti byla samozřejmá. Čtyři další domorodci okolo ohně odpověděli podobným způsobem a navíc na svém těle ukazovali, kde byli zasaženi.

"Zeptej se Ompodae," vyzývali studenti jeden druhého. Několik dívek si totiž Ompodae oblíbilo jako neobvykle vřelou a laskavou ženu, která byla matkou deseti dětí. "Ano, můj otec také," řekla s bolestným výrazem ve tváři. Potom ukázala směrem ke starému muži, který naslouchal opodál. "To on zabil mého otce a všechny další členy rodiny. Žil v hněvu, a proto zabil všechny." "Můj Bože, seděl jsem celou dobu vedle něj," utrousil přiškrceným hlasem jeden ze studentů. Druhý student prohlásil: "Už jsem slyšel o zabíjení dost." Ale promluvila ještě jedna domorodá žena, Dawa, která se obvykle do řeči nijak nepletla. Ukázala na stárnoucího, ale přívětivého muže, Kima, který seděl vedle mně. "Je to můj manžel. Nenáviděl nás tak, že zabil mého otce, mé bratry, moji matku a malou sestru, kterou matka právě kojila. Mě si vzal s sebou a stala jsem se jeho ženou." Mladí lidé zkameněli úžasem. "Jak může žít s vrahem, který zabil její rodinu?" ptala se jedna z dívek. Studenti si začali mezi sebou

šuškat a bylo vidět, že jsou do jisté míry znepokojeni. Chápal jsem jejich postavení. Uvědomovali si, že jsou v situaci, kdy se bez průvodců nikam nedostanou. V této chvíli jim bylo jasné, že jejich přežití závisí na skupině domorodců, kteří - jak sami potvrdili - jsou svým životním řádem zabijáci. Uvědomil jsem si, že studenti ještě neví, proč jsem v táboře já. Když Dawa skončila své vyprávění o tom, jak Kimo zabil její rodinu a vzal si ji za ženu, vstal jsem a objal Kima kolem ramen, abych mladým lidem řekl: "Kimo zabil i mého otce." Nastalo hrobové ticho. A konečně padla otázka, která byla v mysli každého studenta: "Co tyto zabijáky změnilo?" Přeložil jsem jejich otázku a nejdříve Dawa a Kimo, ale potom i další domorodci začali popisovat život, který vedli, kdy každý dělal, co se mu líbilo. Začali vysvětlovat, že odhazovali své děti, když jim překážely. Vyprávěli o tom, jak nemocní lidé, kteří věděli, že umírají, prosili, aby byli pohřbeni zaživa, aby jejich duch nebloudil bez útěchy, až se uvolní z hniloby nepohřbeného těla. Jedna z žen vyprávěla, jak uskrtila vlastní dceru, aby vyhověla přání svého umírajícího muže, který byl proboden kopím a chtěl být pohřben se svými dětmi, aby mu ve smrti dělaly společnost. Syn, kterého odmítla zabít, byl nyní průvodcem studentů.

Domorodci postupně vysvětlovali vysokoškolákům přicházejícím ze světa nejvyspělejší společnosti, jakou kdy historie lidstva poznala, jak se domorodci dozvěděli od misionářů o svém Stvořiteli, který poslal svého Syna, aby zemřel za lidi plné nenávisti, strachu a touhy po pomstě a odplatě. "Žili jsme špatně, strašně špatně," řekla Dawa. Ale nyní jdeme Boží cestou, protože z Bible víme, kdo pro nás připravil správnou cestu. I na Boží cestě byla smrt, smrt Božího syna za nás, ale ta cesta vede do nebe. Je to jediná cesta, která tam vede, všechny ostatní vedou tam, kde po smrti není Bůh."

Vysvětlení Dawy nechalo studenty beze slov. A teď se zeptala ona. "Poslouchali jste dobře, co říkám?" A nastalo opět hluboké ticho. Semínko svědectví, které Dawa vydala, padlo na úrodnou půdu. Ve večerním šeru se zvedla ruka americké studentky. Dawa porozuměla a radostí zatleskala se slovy: "Ano, dobře tě vidím. Žiješ, a i když od nás odejdeš, uvidím tě jednoho dne s ostatními v Božím místě." Pak se rozhlédla po ostatních a řekla: "Až umřeš, pokud nepůjdeš Boží cestou, už nikdy se neuvidíme. Pamatuj si dobře, co jsem říkala, abychom i po smrti mohli žít společně a šťastně v nebi."

Po několika dnech jsem letěl z džungle s vedoucím výpravy, a tak jsem se ho zeptal, co se studentům líbilo nejvíce. "Chvilé mezi domorodci doby kamenné," odpověděl a dodal: "Co na ně udělalo největší dojem, byla skutečnost, že křesťanství může změnit lidský život. Sám nejsem věřící, ale to bylo pro studenty radikální poznání. Až do tohoto výletu jsem si myslel, že křesťanství je jen jiný kód pro dobré chování."

"Když se ohlédnu zpět," říká Steve, "byl jsem svědkem, jak dvacáté století stálo tváří v tvář době "kamenné", a viděl jsem, jak se Boží slovo vrátilo tam, odkud k domorodcům přišlo. Smrt mého otce ani celoživotní služba tety Ráchel nebyly marné."

- *Volně přeložila z časopisu
Christianity Today 3/98 - kas -*

TRENDY

Boj za rovnoprávnost

28. května 1998 prezident Clinton podepsal exekutivní příkaz, kterým zaručuje homosexuálům, bisexuálům a transsexuálům ("transgendered" osobám) zvláštní ochranu při získávání zaměstnání a postupu ve federálních službách. Jinými slovy, prezidentův příkaz umožňuje určovat kvóty, kolik pracovních míst ve státních službách

má být přiděleno pro osoby jinak sexuálně orientované. Clintonovo rozhodnutí rozšiřuje původní zákon z r. 1969, který zaručoval aby zaměstnanci nebyli diskriminováni na základě rasy a pohlaví o zákonnou ochranu pohlavní preference. Tento příkaz z moci presidenta vlastně obešel schvalovací proces kongresu.

Dřívější zákon v praxi znamenal, pokud se o místo ucházeli černí a bílí uchazeči, místo získal barevný, pokud mezi muži byla jedna žena, získala místo žena. Největší pravděpodobnost získání místa měla barevná žena. Kvalifikace kandidáta hrála až druhořadou roli. Nyní jsou homosexuálové a lesbické ženy pod ochranou zákona. Sexuální orientace bude nadřazena kvalifikaci uchazeče, což ve skutečnosti znamená, že nový zákon bude upřednostňovat homosexuály a lesbické ženy.

Organizace, které se nebudou řídit tímto zákonem, nemohou žádat o federální podporu nejruznějších programů. (*Family Research Council, 6/98*)

Gay práva

Snaha vnést "práva homosexuálů" do školního prostředí neustále roste. Propaganda alternativních způsobů života ve školách je víc než módní záležitost. Školy jsou povinny zaměstnávat jako poradce studentů ty, kdo otevřeně hlásají svoji homosexuální orientaci.

David Nielsen, jeden z učitelů na střední škole v Minneapolis, začal chodit do školy oblečený jako žena a žádal studenty, aby jej oslovovali ženským jménem Debra Davis-ová. Učitelé byli informováni Oddělením kanceláře pro distriktní oblast lidských zdrojů (Human resources), že pan Nielson - Daviso-ová má právo používat dámské toalety.

Další učitel, Wayne Wilhelmi, se rozhodl chodit oblečen v ženských šatech. Ředitelka školy v Kalifornii prohlásila, že musí zachovat "neutrální" postoj a akceptovat pana Wilhelmiho

42 ZÁPAS O DUŠI

jako ženu. Škola nyní poskytuje psychologickou poradenskou službu pro studenty, kterým není neutralita jasná a mají nezodpovězené otázky.

Federální soudce v Cincinnati uznal jako oprávněnou žalobu učitele šesté třídy, kterému nebyl obnovena pracovní smlouva, protože kázeňsky nezvládl své studenty, potom, co veřejně "vystoupil" se svým partnerem na vánoční party. Učitel školu soudil a vyhrál. Nejen celoroční plat - 46.492 dolarů, ale ještě navíc odškodné 25.000 dolarů. Soudce obvinil školské úřady z "nenávisti proti gayům". (WW9/10)

NEZAHAZUJTE SVÉ IDEÁLY

"Když jsem viděl film 'Láska?' hotový, utkvěla mi z něj v hlavě myšlenka, že zamilovanost není láska. Že láska se musí učit, že je to zodpovědnost, že to není tak lehké projevovat lásku a někoho milovat. Když to člověk srovná s Boží láskou a podívá se sám na sebe nebo na lidi kolem sebe, tak vidí, že my skutečně nestojíme za Jeho lásku. Člověku je těžko pochopitelné, že Bůh nás miluje všechny stejně, že miluje člověka ať je jakýkoliv a že jeho láska je bezpodmínečná - nemiluje nás za něco, ale prostě nás miluje. Tomu, kdyby se nám v našich vztazích podařilo alespoň se přiblížit, tak žijeme v ráji..."

Nesouhlasím s tím, co se dnes prezentuje prostřednictvím televize a různých časopisů, které "fundované" mluví k tomuto tématu. Když někdo mladým říká, že vlastně o nic nejde, že se mohou s kýmkoliv vyspat a pak ho opustit, když se říká manželům najdete si milence, hlavně aby se to váš partner nedozvěděl, připadá mi, že to není v pořádku. Problém je, že tyhle lži se často stávají pravdou. Takže jediné, co můžeme udělat je, poskytnout nějakou alternativu k tomuto tématu a říct pravý opak - že vztah má cenu budovat, že je rozdíl mezi láskou a zamilovaností...

Film je primárně určený pro teenage-ry asi od 15 do 18 let, ale pro každého, kdo řeší otázky vztahů, partnerství a věcí s tím souvisejících. Myslím, že mladí lidé mají velkou touhu po ideálech, čistotě a pravdě. Člověk, jak stárne, tak od svých ideálů ustupuje. Někdy je to spínucené okolnostmi, ale někdy je to spíše pohodlnost a útěk před problémem.

Témata, která se ve filmu objevují, jsou zvolená logicky - film začíná vysvětlením rozdílu mezi mužem a ženou. Cím dřív si muž uvědomí, že žena je odlišná bytost, tím dřív může druhé pohlaví lépe pochopit a tolerovat. Hodně vztahů troskotá na tom, že člověk chce od toho druhého, aby se choval stejně jako on. Dalším tématem je rozdíl mezi zamilovaností a láskou, což mnoho lidí ztotožňuje. Zvláště ve fázi, kdy s někým člověk "jen" chodí, a po nějaké době zjistí, že k tomu druhému už necítí to, co na začátku, a má pocit, že už toho člověka nemiluje. Ve filmu se všichni ztotožňují v tom, že láska a zamilovanost je něco zcela rozdílného - láska je rozhodnutí - udělat třeba něco dobrého pro druhého a žít pro něj. Zamilovanost často vypadá tak, že chci dostávat a v okamžiku, když už nedostávám, tak se s partnerem rozcítím, protože mám pocit, že už se nemilujeme a přitom jsem ani nezačal ten vztah budovat. Další kapitolou je otázka sexu. Mnozí přisuzují křesťanům názor, že nemají sex rádi, že ho mají za něco špatného - to se doufám, myšlenkami těchto lidí vyvrací. Na sexu není nic špatného, jenom by člověk v jeho provozování měl být odpovědný. Ve filmu třeba vystupuje dívka, která se poprvé vyspala s klukem a dostala od něj AIDS. Při prvním styku se nakazila smrtelnou nemocí a všechno, celá její budoucnost je pryč. Neříkám, že se to týká každého, že každý dostane AIDS, ale je to exemplární případ toho, co se může a nemusí stát. Dále ve filmu zaznívají témata jako interrupce, výchova dětí, atd.

Informace lze získat na adrese:
Vydavatelství ROSA
Thákurova 3, 160 00 Praha 6

Vřele doporučujeme:
Oswald Chambers
"Vše nejlepší pro jeho slávu"
lze objednat na téže adrese.

MEDICÍNA CELÉ OSOBY

V říjnu proběhla v Praze vynikající celostátní konference Sdružení křesťanských zdravotníků.

Téma: **Biblický obraz člověka - MUDr. Pavel Smílek; Medicína celé osoby - MUDr. Štěpán Rucki, Jak chránit svoji duši? a Jak zvládat stres? - Dr. Jerzy Czech; Milosrdná péče o celou osobu - Helga Penzhorn; Jak nepodlehnout okolí? - MUDr. Aleš Hejlek.**

Zájemci si mohou objednat kazety s jednotlivými přednáškami na:

**RECORDING, P.O. Box 77, 737 01
Český Těšín, tel 0658/94129
nebo 0659/57572**

POZOR - NOVÉ POUKÁZKY!

Od ledna 1999 zavádí pošta nové typy poštovních poukázek. Na jejich vyplnění není nic složitějšího - snad jsou jednodušší než ty dosud používané. Přesto pro nás vyvstal nový problém. **Pošta nám bude sdělovat pouze obnos a číslo Variabilního symbolu. Proto jsme nuceni zavést systém používání osobního evidenčního čísla, které má každý čtenář, jehož adresu máme v databázi. Jen tak můžeme psát dar určitému dárci.**

Variabilní symbol = Vaše evidenční číslo, které je třeba vyplnit v horním pravém rohu poukázky.

Vaše evidenční číslo tj. "V.symbol" je vytištěno na nálepce s adresou nebo vám jej zašleme. Je to rok, měsíc, den, a pořadí Vašeho zápisu.

Pokud časopis odebíráte ve sboru, není v našich silách zjistit vaši identitu. Budeme v podobné situaci, jako se někdy stává v přímém bankovním převodu, kdy z čísla nemůžeme určit dárce, pokud neznáme jeho identifikační číslo.

Proto prosíme čtenáře, kteří dostávají časopis ve sborech a jsou dobrovolnými dárci, aby nám napsali jméno a svoji adresu na korespondenčním lístku. My vám přidělíme evidenční číslo tj. Variabilní symbol, a dál vám budeme časopis zasílat prostřednictvím sboru.

Pokud zašlete příspěvek bez V.symbolu, tj. vašeho evidenčního čísla, zůstane pro nás váš dar anonymní.

Nechceme nikoho redukovat na pouhé číslo, ale vaše spolupráce je nezbytná. Vaše jméno je zapsáno v naší databázi, a vždy je spojeno s člověkem, který je blízký našim srdcím. Děkujeme všem za modlitby i spolupráci. V příštím čísle (duben) zveřejníme hospodaření za minulý rok.

Naším sponzorům:

Souhrnné potvrzení o vašich darech zašleme všem, kdo si jej vyžádají během ledna. - redakce -

HLAS AND z Ekvádoru denně:

RÁNO: v létě v 7:30, v zimě v 6:30, tj. 5:30 UTC: **9 765 kHz - v pásmu 31 m.**
VEČER: v létě ve 20:30, v zimě v 19:30, tj. 18:30 UTC: **12 025, 15 550, 17 795 a 21 470 kHz v pásmu 25, 19, 16 a 13 m.**

Zápas o duši na internetu:
<http://www.bb.sanet.sk/zod/>

**Připomínky, objednávky časopisu, kazet s pořady HCJB
- Dobrá novina, knihy "Zápas o duši" adresujte:**

České země

**HCJB - ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Box 77
251 01 Říčany u Prahy**

Slovensko

**HCJB - ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiráskova 165/10
916 01 Stará Turá**

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou "A"

Název účtu:

ZOD - HCJB World Radio

Číslo účtu:

Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:

HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko

Číslo účtu:

VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

Novinová zásilka
poštovné hrazeno
v hotovosti
u pošty
Velká Bíteš

HCJB - Dobrou novinu denně zachytíte z Ekvádoru

RÁNO: v létě v 7:30, v zimě v 6:30, tj. 5:30 UTC: **9 765 kHz - v pásmu 31 m.**

VEČER: v létě ve 20:30, v zimě v 19:30, tj. 18:30 UTC:

12 025, 15 550 nebo 17 795 a 21 470 kHz v pásmech 25, 19, 16 a 13 m.

Český rozhlas Plzeň připravujeme každou sobotu 7:00 - 8:00 a 21:00 - 22:00
Velmi krátké vlny (VKV/FM): **106,7 105,3 103,4 102,4 100,8 95,8 91,0 MHz**

Progias (Brno, Hostýn a Praděd) v sobotu od 7:15 do 8:30 (VKV):
107,5 90,6 a 93,3 MHz

Zápas o duši na Internetu: <http://www.bb.sanet.sk/zod/>

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství A-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava
Redaktoři Ing. Pavel a Klára Steigerovi, Hošťálkova 392/1a, 169 00 Praha 69
Jednatel Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš

Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNÝ, Novinářská 7, Ostrava 1

Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**

Podávání novinových zásilek povoleno:

Oblastní správou pošt Brno č.j. P/2 - 3121/94 ze dne 13.9.1994.